

september 2019

Mediterran 2019

Jonsko morje

1. september 2019, nedelja

Katelios, Kefalonija - Keri, Zakintos

Ob osmih zjutraj, zelo zgodaj za najine pojme, dvigneva sidro in odjadrava okoli Zakintosa. Tole "odjadrava" je potrebno razumeti s kančkom soli. Uro in pol res lepo, a počasi, jadrava, potem sva v zavetrju Zakintosa in poje motor. Morje je mirno in zapeljeva se v nekaj dramatično lepih zaliv(čk)ov. Najbolj poznan je Shipwreck bay, so pa ostali zelo podobni in prav nič manj lepi. Če pa se gužva v oceni lepote upošteva obratno premo sorazmerno, je ta slavni zaliv z razbitino ladje daleč najgrši. Na majhni plaži se gužva nekaj sto ljudi, v vodi pred plažo pa blizu dvajset plovil, raznih velikosti in namenov. Samo sto metrov zračne črte stran je zaliv s čisto enako čudovitim morjem in plažo, le da tu ni nikogar. Čoporativni turistični nagon in nabiranje kljukic na seznamu must seejev. Hja...

Popoldan sva sidrana pred mandračem pri Keriju in prvič po dolgem času (od Preveze) ne vidiva podrobnosti na dnu, ki je od površine vode oddaljeno sedem metrov. Na dnu je očitno blatna mivka in popoldanski veter jo je toliko premešal, da je voda kalna.

AIS ostane prižgan, da naju Mango Roa lahko najde. Škoda bi bilo, da naju ne bi. Poleg tega, da je Reini čudovita družba, je ravnokar objavil na družabnih omrežjih catch of the day. Blue fin tuna, konkretne velikosti. Tak ulov je relativno redek v Mediteranu..

Reini, Astrid, Valeri in Judit so prispevali ribo, midva testeninsko solato in vino. In vsi skupaj dobro voljo. Fair enough! Tudi pogovor je bil zame zelo zanimiv. Reini, jadralec, ki je leta 2013 zmagal z rekordnim časom na Tasman Sea Solo regati (eni najtežjih regat za solo jadrance) in človek, ki ga osebno zelo cenim, nama je za zimovanje predlagal Rdeče morje. On ga je letos preplul. Tretjič. Nekaj nasvetov in koristnih kontaktov sva dobila. Je pa Astrid precej bolj stroga, kot Aleksandra, njegova prejšnja partnerica. Že ob dveh zjutraj ga je nagnala domov, Aleksandra mu je na Markizinih otokih (v podobni situaciji jadralskih debat s kozarcem v roki) dala mir do devetih dopoldan...



po zahodni strani Zakintosa ... same lepe plaže, prelepo morje razen wreck zaliva, so ostali zalivčki večinoma prazni



prvi september smo, glavna sezona mimo, ljudi pa ogromno



morje pri razbitini ladje Zakinthosa je res lepo, a samo dopoldne, popoldne je neugoden val



ne vem zakaj potrebujejo rokavičke in life jackete pri metanju dinghija v morje?



turistična ladjica samo pokuka v luknjo



Zakintos ves preluknjan



prijetna osamljena peščena plaža



ampak res, čisto v vsako luknjo lezejo s čolniki...prav hecno



zaliv kjer je bilo nešteto turističnih plovil in posledično jasno nobenega prostora za naju, pa tako lep zaliv...



z majhnim čolničkom prideš na neobljudene plaže



res nore barve morja na tej strani Zakintosa



Reini s svojo 50 čeveljsko športno jadrnico

2. september 2019, ponedelje

Keri, Zakintos

Malo dlje spiva, ob enajstih sem pa vseeno na obali in v edini trgovini kupim nekaj (precenjenih) stvari. In odložim smeti. Na kup v luki. Nasplošno ta lučica ni najbolj ugledna zadeva, preveč čolničkov je notri, da bi bili lahko vsi normalno privezani in potem so nametani kar en preko drugega. Dingi privežem v 20 cm glooki vodi na podstavek oglasnega panoja. Edino mesto, ki je še bilo na voljo.

Mango Roa je skupnost dveh hitrosti, dekleti sta v vodi, stara generacija počiva. Mala je skupnost ene hitrosti. Prebivalci Male počivajo. In berejo maile. Telekom je končno po enem mesecu povedal, zakaj je zaračunal dodatnih deset evrov. Za klic na premijsko številko. Goljufivi DHL je poleg tega, da traja njegov express (!) servis dostave v okviru EU dva tedna, ne da bi opozoril, zaračunal klic na njegov call center. To niti ne bi bilo tako zelo nesprejemljivo (čeprav je nerazumljivo), če bi se na tej številki javili. Pa se ne. "Ste 43218765168 v čakalni vrsti, prosimo počakajte." In ta čas čakanja računajo po dva evra in pol na minuto. Še dobro, da smo obupali in prekinili, javili se verjetno itak ne bi. Se jim ne splača. Več zaslužijo s premijsko številko (še posebej, če se ne javijo), kot z dostavo. Sedaj mi je tudi jasno, zakaj ne dela njihova spletna stran. Zato, da ljudje kličejo na premijsko številko. Barabe Nemške! In tako je DHL po novem sam na dnu mojega seznama poštne službe. Padel je celo globoko pod TNT. V bodoče ne bomo več kupovali v trgovinah, kjer dostavljajo robo z DHL. Hough, govoril sem!

Reini mi popoldne razkaže Mango Roo. Petdesetica, narejena za regate tipa solo non stop round the world. Kupil je trup in ga nekaj let predeloval, da jo je naredil primerno za bivanje. Same inovativne rešitve. Za začetek, nima križev in nima napenjalcev, ima pa dvizno kobilico in balastne tanke. In v tem stilu dalje. Notranjost je špartanska, čeprav ne tako zelo, kot na njegovem prejšnjem trimaranu Ave Gitana.

Potem pa na večerjo na obalo. In med večerjo - šok! Vsaj deset kapljic dežja prileti izpod neba. Dežja (pravzaprav niti dežnih oblakov) nisem videl že od maja (enkrat vmes je sicer tudi padlo nekaj kapljic dežja, samo to je bilo ponoči in tega zato nisem videl). Oštir je takoj postavil dežnike in večina gostov se je preselila pod le-te. Meni bi pa prav prijalo malo hladnega dežja in sem zato vztrajal na svoji lokaciji. Pa ga ni bilo...



taka skropucala se vozijo po morju - eden prodaja hrano, drugi pa pijačo in sladoleda



to tuno smo včeraj večerjali, bila je odlična!



zvečer se nas je kar nekaj nabralo na sidrišču



vasica je zelo skromna: nekaj oštarij, dve trgovinici, veliko sposojevalcev čolnov, ampak očitno dovolj za vse turiste



čoln lahko najameš za 6 ur za 150 eurov in sploh ne potrebuješ izpita ...



....seveda ne manjka tudi peščena plaža



hiška ob morju z urejenim vrtom

3. september 2019, torek

Keri, Zakintos - Kiparissia, Peloponez

Po zajtrku in skoku v morje, se odsidra. Odsidra se tudi Mango-roa, Dolgi morski pes iz polinezijske mitologije, največje plemo, ki živi na nebu, personifikacija Mlečne ceste. Oni gredo na sever, midva na jug. Naj jih varuje Moana! Boginja morja, Hine-moana, hči Tane in žena Kiwe je (vsaj zame) najpomembnejše božanstvo na tem planetu. Pod njeno kontrolo je več kot sedemdeset odstotkov Zemljine površine.

Vetra je malo, točno (ampak, res točno!) od zadaj je in precej močan prečni morski tok nama dela zoprne valove. Jadra so bolj za okras, kot kaj drugega in v današnjih valovih precej opletajo. Yanmarko dela na nizkih obratih, polni akumulatorje, ki jih sonce skozi oblake včeraj in danes ni dovolj ter črpa vodo iz vodnjaka v tank. Ni, da bi si želel veliko podobnih plovov. Šele popoldan je vsaj toliko vetra (še vedno točno od zadaj), da se s štirimi vozli hitrosti z metuljčkom po polžje premikava proti cilju. Ampak. Spet sva sama na morju, nobenih prduljic, nič čarteristov, nič mačo bojev. Oba sva lahko v podpalubju in počneva vsak svoje stvari. Neprestano oprežanje po okolici ni več potrebno. Vsaj nekaj!

Kiparissia naju pričaka tako, kot vedno. Prostora ima luka za izvoz. Celo toliko ga je, da ribiči, ki lovijo s palico na pomolu, zasedejo vsak po svoj privez, 15 m pomola torej. Tja se ne veževa, da jih ne motiva. Ni potrebe. In veževa se fino engleski, alongside, in ne tako, kot se privezujejo le nekaj deset milj severneje - sidro, dolga vrv do valobrana in potem z dingijem na obalo - ker ni prostora za kaj drugega. Po nekaj pivskih večerih je nočoj na sporedu spet izlet v kino.



sonce vzhaja šele 7.15; v ozadju želvini otok, pred njim pa Mango Roa



z jutranjim soncem obsijana peščena plaža pred sidriščem



Mango roa in njena posadka se poslavlja od naju



Mango roa odhaja proti severu

4. september 2019, sreda

Kiparissia, Peloponez

Očitno je Kiparissia luka za remonte na Mali. Zadnjič sem menjaval sidrni vinč, danes menjavam olje v motorju in sail drive. Dvo urno delo se (tako, kot vedno) razvleče na celo dopoldne. Dopoldne, po grških standardih. Šele ob dveh je vse končano. Saj ni toliko dela, ampak, oljna črpalka na ročni pogon črpa počasi. Še posebej, če vmes delam druge stvari in ne pumpam non stop. Res je skrajni čas, da si, škrtež, kupim električno črpalko za olje.

Vesna je šla v šoping. Sama. Nekam daleč in visoko v breg. In sama pritrogala vse, kar so ji očke sporočile, da je vredno nakupa in truda transporta. Tega je bilo, kot vedno, veliko (ampak, običajno sem nosač pri večjih nakupih tudi jaz). In trgovine so v Kiparissiji res daleč. Vrne se ob koncu grškega dopoldneva. Ob dveh popoldan.

Danes ne greva dalje. Ne ljubi se mi in prispela bi ponoči. Saj je vendar tukaj tudi v redu. Zvečer tako zavijeva na pijačko in atherino. V Keriju sem po dolgem času jedel dobro atherino, velja ponoviti. Dokler je še sezona za te ribice.



ufff.... da ti pa nekdo takole napiše na lepo kamnito hišo?



trg v centru Kiparissie je poln lokalov



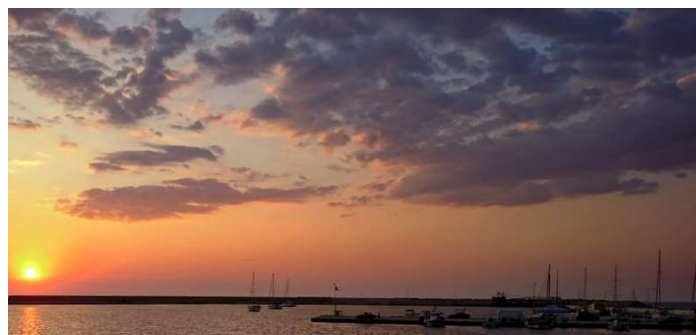
nazaj grede, pod težo bremena, sem sedla pod benjamin in v hladni senci popila svoj frape in pol litra vode ...



v večernem soncu prazna plaža, tudi sicer čez dan ni bilo videti ljudi



mačka opreza, če bo ribič kaj ujel



sonce se vsak dan poslavlja vedno bolj zgodaj



zvečer pa na pijačo v lokal z urejeno plažo - tudi to imajo v Kiparissiji: lepo urejeno čisto peščeno plažo z lokali in restavracijo (novodobno, malo bolj fensi)

5. september 2019, četrtek

Kiparissia - Navarino, Peloponez

Včeraj popoldan in zvečer se je luka neverjetno napolnila. Kar sedem jadrnic je vplulo. No, danes, še preden sva vstala, jih je polovica že izplula. Quadrifoglio izpluje četrto ure pred nama. Najprej mislim, da bo plula na Malto, pa kmalu obrne smer in nadaljujemo skupaj. Kako lepo je pluti v družbi. Še pred enim dnevom sem si želel, da jih sploh ne bi bilo (in še manj sem bil navdušen nad prduljicami z mačo boji za krmilom!), sedaj sem že vesel, ko jih vidim. Človek res nikoli ni zadovoljen s tistim, kar ima.

Najprej delava vodo, potem v 2 bf počasi jadrava. Pri 5-6 vozlih vetra, jadra Mala (s še vedno starimi in zakrpanimi jadri) z okoli 5 vozli hitrosti. Za barko, ki je vsaj za tono in pol težja od projektirane, to sploh ni slabo.

Popoldansko plavanje opraviva v lepem zalivu Voidhokoilia. Za kopanje je v redu, za prenočevanje ne. Zaliv je odprt na zahod in val, ki ga povzroča slabo vreme južno od Italije, se vali v zaliv.

Po uri-ali-toliko torej dvigneva sidro in počasi odjadrava v zaliv Navarino. Po videzu sodeč je to jezero Navarino. Prvo sidrišče na severozahodnem delu zaliva, opisano v pilotu, me ne prepriča. Strmo dno in kopalci do pasu v vodi (ne, nismo na Mrtvem morju!) le nekaj deset metrov stran, pač niso recept za mirno spanje. Pa še gužva je, med barkami je samo četrto milje prostora. Greva drugam, kjer miljo naokoli ne bo nikogar. Haugh!



zaliv Voidhokoilia...



se vidi, da je september, saj ni bilo veliko ljudi



na tem koncu sem snorkljala in bile so velike jate porcijskih rib z mrežo bi jih potegnil ven vsaj sto v enem šusu; kaj drugega razen rib nisem videla



žal je bil to le kratek postanek za plavanje (ki sem ga že zelo pogrešala in moje kosti tudi) ...



ko se zapeljeva iz zaliva pa zagledam obzidje na vrhu hriba

...



zgleda še kar dobro ohranjen



...in razteza se kar krepak konec vrha hriba

6. september 2019, petek

Navarino - Methoni, Peloponez

Mirna noč. Napovedane možne nevihte so ostale nekje daleč na celino. Premišljujeva, kam dalje. Do Pilosa, ki je dve milj preko zaliva ali do Methonija, deset milj naprej? Ura je ena popoldan, ko končno dvignevo sidro in odjadrava. Za Malo prijetne 2 bf naju počasi potiska proti Methoniju in po desetih miljah sva pred sidriščem. A si premisliva. Greva dalje, plovba je prijetna, Methoni pa itak pozna v vseh podrobnosti.

In ko tako plujeva dalje, nasproti pripluje Saint Freres. Oni gredo v Port Longos na Sapintzi. Greva še midva. To je le nekaj milj nazaj. Proti šibkemu vetru, ki zopno vrti po kanalu. Prijetno jadranje se kar naenkrat spremeni v mučno pridobivanje metrov proti vetru in toku. Za povrh se na koncu še premislimo in gremo v Methoni. Namesto deset, dva jih tako do Methonija preplula dvaintrideset milj. Hic!

Večer je tak, kot se za slovensko družbo spodobi. Na Saint Freres sedimo, čakamo, jemo in pijemo. Jutri zjutraj bo potrebno v vas po svež kruh in nekaj vina...



najino nočno sidrišče na mivki, morje bolj kalno



Pilos s pristaniščem, mestom in obzidjem ...



turistična ladjica pripeljala skupino, ki se je povzpela na vrh skal



na vrhu pa spomenik in verjetno lep razgled na okolico



vrata v Pilos



uf...ta jadrnica pa direktno skače pred nas ...



...smo zobe stisnili in juhej, nismo se zaleteli :)



malo heca... z Barbaro in Miklavžem smo bili ves čas na VHF povezavi... in potem smo skupaj štrikali levo desno...

7. september 2019, sobota

Methoni, Peloponez

Jutranji (no, skoraj opoldanski) skok v morje razbistri glavo. Šele nato je na vrsti opoldanski pohod v pekarno in trgovino (uganka: beseda vsebuje tudi robo, ki sem jo šel kupiti - le kaj bi to lahko bilo?). In ura je dve popoldan, ko pozajtrkujeva. Po zajtrku je na vrsti treniranje telesa za dolgo življenje. Po ikarijansko.

Po počitku je na vrsti nekaj dela. Vesna se na plavalnem izletu do Saint Freres zmeni za skupno večerjo. Tokrat na Mali. Roštiljada. Spet je na vrsti lep in prijeten večer. Danes z veliko manj maligani. Računam, da bomo v nedeljo prej vstali, kot v soboto. Sobota je za nekatere kulture dela prost dan, prav je, da se dolgo spi. Nedelja pa za druge kulture. In petek za tretje. Dnevi za počitek. Mi se ravnamo po vseh. Upoštevamo proste dneve od vseh kultur. Moja naloga za naslednje dni je, da najdem kulture s prostimi dnevi še za preostale štiri dneve v tednu.



kaktusi že zorijo in jih dobiš tudi za kupiti (očiščene bodic) v trgovinah za zmerno ceno

8. september 2019, nedelja

Methoni - Koroni, Peloponez

Pozno vstajanje. Kot po navadi. Počasi bo res že čas, da začnemo prej vstajati. Kavica, zajtrk, jutranje kopanje in že se mimo pripelje Saint Freres. Barbara in Miklavž odhajata proti severu, novim zmagam naproti. Kmalu zatem (opoldne) se odpraviva tudi midva. Na vzhod.

Nekaj ur jadrava v 2 Bf krmnega vetra dokaj počasi, potem se veter obrne in piha z boka 3 Bf. To so pogoji za Malo! No, verjetno za vsako sodobno barko. Pri 9 vozlih vetra dosežemo trupno hitrost in že premišlujem, da bi bilo potrebno jadra malce krajšati. Pa si premislim, vala ni, bomo že zdržali teh nekaj milj malo bolj nagnjeni, potem obrnemo okoli rta in veter bo spet krmni.

In tako je tudi bilo. Metuljčkamo v popoldanskem termičnem vetru. In ko smo pri 4 Bf spet prehitri, zaprem glavno jadro. Genoa sama je dovolj za gladko drsenje na morju brez vala.

Koroni postreže s presenečenjem. Na sidrišču ni nikogar. Lahko izbirava na katero liso mivke se bova sidrala. Kako drugače, kot pred enim mesecem! Tudi mestece je čudovito prazno v tem posezonskem času. Otroci so (ali pa bodo kmalu) odšli v šole, družbo nama delajo upokojeanci in študentje.

Gostilne so na pol prazne, postrežba je takojšnja. No, po grško takojšnja. Že na vhodu se s kelnerico zmenim za ribe in sem bil prepričan, da je to vse, kar je potrebno storiti. Pa ni. Pride kelner in naštima mizo (to je ok) in oddide (to ni več ok - jaz sem neskončno lačen!). In se vrne z jedilnim listom. Ga ne rabiva, točno veva, kaj bova jedla (kot nekoč pri Čadu v Rožni dolini). Ampak, ko hočem kar tako naročiti, gospoda ni več. Ko se končno vrne z listkom za naročila, ga kar tako (bolj kot ne vljudnostno) pobaram, kateri sir uporabljajo za saganaki. Napaka! No-spik-ingliš. In spet oddide. A-joj! Pa se čez nekaj časa vrne punca kelnerica. Ona spika ingliš. Pa tudi, če ne bi (ne tvegam več s pogovorom). Poznati mora le grško besedo atherina. In grško besedo souvlaki. Ražnjiče je naročila Vesna. Naročiva torej, in punca odide. In se čez nekaj časa vrne s souvlaki. Kaj pa atherina? Tu-minut. A-joj, res sem lačen! In če sem lačen, sem čist drugačen. Ko končno dobim tudi jaz, sem zadovoljen, porcija je velika in dobra. Celo tako velika, da sem komaj vse skupaj pojedel. Če bi še internet delal v prvi vrsti miz ob obali, bi bilo pa sploh super.

Potem sledi ogled koronijskega gradu. Zanimivo. Od utrdbe je ostalo le še obzidje, znotraj katerega so novo komponovane cerkve (to je v Grčiji itak običajna praksa), samostan, pokopališče in nekaj hiš (tega pa še nisem nikjer zasledil). Neobičajno. Pogledi z obzidja so v popoldanskem soncu zelo lepi. Složno ugotoviva, da je sedaj pravi čas za ogled. Podnevi je malo manj kot 30 stopinj, ponoči malo več kot 22. Idealne temperature. Oblake sva pa itak v zadnjih štirih mesecih videla samo enkrat.



Barbara in Miklavž se mimo pripeljeta in poslovimo se ... srečno!



pogled na grad Koroni



domaćini ob kofetkanju in klepetu



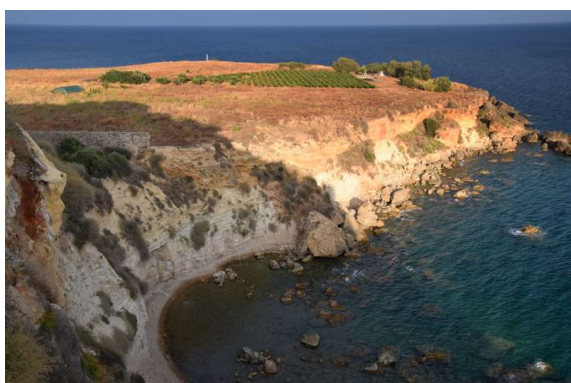
vse table, ki sem jih videla, so napisane z roko



nekateri si naredijo vrt z bogatimi pridelki kar v lončenih loncih



novodobna cerkev znotraj gradu



na planoti nasadi oljk in ostala vrtnarija, spada pod okrilje gradu oz. je nekoč



čprav je nedelja, je delal na njivi



kar nekaj hišk je živih znotraj obzidja/gradu.... tukaj ni kužapazi ampak mucapazi



pogled na levo in desno in frape je že na najini mizi



danes je Mala edina na sidrišču zaliv v Koroniju



Koroni by night

9. september 2019, ponedelje

Koroni - Gerolimena, Peloponez

Jutranja klasika s svežim kruhom, burekom in frapejem na obali. In potem izplujeva. Že ob enajstih dopoldan. Sama sva bila na sidrišču, sama sva na morju. Spet lahko med plovbo ležim v kokpitu in gledam nazaj. Ribičev ni, še manj je pleasure crafta (če od nič nekaj odštejem in pričakujem nenegativno celo število, je to še vedno nič - matematika, matematika...). Dvema tankerjema, ki čakata na dovoljenje za vplutje v Kalamato se zna pa Mala itak sama izogniti. Grčija, kot je nekoč bila!

Če samo pomislim, kakšna gužva je bila v Jonskem morju poleti in kakšna gužva je na Jadranu, me kar zmrazi. Če k temu dodam še stalne urnebese tam gori nad štiridesetim vzporednikom... To so morja za mazohiste, ne zame. A ni vendar neskončno lepše, da jadram v lepem sončnem vremenu z ravno prav vetra, kot pa da vsak dan trepetam, kaj bo prineslo jutro? In da mi ni treba stalno oprezati, kdaj se bo vame z vratolomno hitrostjo zaletel (pijani) mačo boj? Ja, to morje je septembra in oktobra najlepši del sveta (Pacifik ne nastopa v konkurenci, to je jasno).

In en lepših delov letošnje poti je tudi Gerolimena (samovšečni kelnarski lady boy ne šteje med lepše stvari, da ne bo pomote). Prvič sva tukaj z barko, vedno sem se je izogibal, ker zna biti v prevladujočem vetru malo roli. Nocoj imava napovedan zmerni severnik in zaliv je miren kot Blejsko jezero. Nekaj bolj šik hotelov, nekaj malo dražjih restavracij in kafičev in to-je-to. Arhitektura je za Grčijo zanimiva, vse je zidano s kamnom. In ponoči so previsne pečine nad sidriščem lepo razsvetljene. O morju nima smisla izgubljati besed, kristalno čisto je, skoraj tako kot na Andikythiri. Označena planinska pot preko previsnih skal zna biti jutri zjutraj zanimiva. Ravno pravišnje temperature so, da spet lahko začnem s hribolazenjem. Preko dneva je ves čas pod 30 stopinj.



jutranji pogled na mesto Koroni iz kokpita



obzidje mesta Koroni



zaliv Gerolimena je čudovit, celo ptiče sem po dolgem času slišala



vasica Gerolimena je predvsem turistična vasica, pozimi je verjetno samo nekaj domačinov



plaža - marmorni pesek nasut ...



vse kar se gradi, adaptira, je s kamnom, meni všečno



nekoč bilo namenjeno v ribiške namene, danes pa le še v zgodovinske



sidrana sva na 10m, morje kristalno ... a žal v morju le nekaj rib, nobenih koral, rastlinja :(



zvečer smo bili trije na sidrišču



mini kapelica z zvončkom



pešpot označena z belo barvo do vasice Ohia



zvečer so se na previsni steni prižgale lučke romantika :)

10. september 2019, torek

Gerolimena - Gythio, Peloponez

Lepo sva spala. Quadrifoglio, ki se je slabo sidral s premalo verige v morju naju ni ogrožal, ker je bil po vetru za Malo. Če ga bo izruvalo, ga ne bo neslo v naju. Pa ga dobrih deset vozlov vetra ni izruvalo. In zjutraj so izpluli in spet je bilo vse pod kontrolo. Ob enajstih greva še midva.

Veter je in vetra ni. Če je, potem ga je za 2 bf in je (a) točno v premec ali (b) točno v krmo. Jadra gor in jadra dol. Večkrat. Potem imam zadeve dovolj in motorsailava. No, komponenta motorja je precej bolj pomembna, kot komponenta jader. Če bi zaupal samo vetru, bi se premikala z vratolomno hitrostjo malo več kot en voz. In v bližnji luki pristala nekje proti jutru.

Šele popoldan je vetra dovolj za jadranje. Drugo polovico poti le premetuljkava v slabih 4 bf popolnega krmnega vetra in ob šestih popoldan sva privezana v eni najslabših luk v Grčiji. Zadnji privez sva zasedla (izmed treh ali štirih, ki so na voljo za tranzitne goste - ostali so zapolnjeni z wrecki). In, zanimivo, tudi na elektriko sva se uspela priključiti na popolnoma demoliranem, a delujočem stebričku. Rad bi po nekaj mesecih naredil ekvalizacijo na naših akumulatorjih in za to potrebujem elektriko preko noči.

Potem greva naokoli. Gythio zelo dobro pozna. To je bilo prvo mesto, kjer smo kot mlada družina letovali pred več kot tridesetimi leti. In se z ladjo leto kasneje odpeljali na Kreto (in iz Krete na Rodos ter naprej v Turčijo). Ta ladja še vedno vozi in še vedno se ustavlja na Kythiri in Andikythiri (in druga na Kasosu in Karpathosu). Letos smo ju obe že srečali. Kakorkoli, zavijeva na eno večerjo in nato še na eno. Obe skupaj (vsaka za dve osebi) nista stali toliko, kot en kratek obisk lekarne. Hic!



vsaj pet plovil je videti čisto zapuščenih, izropanih na pomolu; škoda, da tega ne odpeljejo/uničijo in s tem naredijo lepši videz pristanišča in jasno poveča prostor za aktivna plovila ... tudi stare ribiške ladje že leta stojijo na pomolu ...



center mesta Gythio



Gythio



razkosana morska deklica



...tradicionalno... ko se sprehajaš ob rivi, ti bingljajo lovke hobotnic nad glavo



klasična razglednica Gythio



vsak na svojem koncu barke pripravljata posodo za gavrose



vloženo sadje, zelenjava v sladkorju....

11. september 2019, sreda

Gythio, Peloponez

Po pričakovanju naju zjutraj obišče port policaj (pravzaprav dva) in po pričakovanju naju četrč čez deveto dopoldan zbudita. Ko zagledata moj skuštran in pomečkan obraz, v trenutku složno izjavita vil-bi-bek-in-uan-aur. Modra odločitev. Čez uro (in še malo, za vsak slučaj) sta res nazaj in sedaj smo vsi boljše volje. V nekaj sekundah opravimo formalnosti in potem še malo prijetno pokramljamo. Fina dečka.

Potem pa po rentiča. K Rozakis. Vsi ga poznajo (midva tudi), celo v Šparti vedo zanj. Gospa najinih let je že peta generacija Rozakisov, ki se v najstarejši hiši v Gythiu ukvarja z agenturo. Hiša in še posebej pohištvo v njej res kaže patino (celo pisalni stroj še imajo). Je pa gospa sila prijazna in nekoč je imela fanta s Hrvaške. Zato se je redno vozila iz Italije preko Slovenije k njemu. Slovenijo, meni, da dobro pozna. No, tako dobro, kot midva Grčijo, pa vseeno ne.

Torej, renta nama mid size car. Volkswagen Up! je morda zanjo res mid size car, objektivno je pa nekje velikosti Smarta. Avtomatik. Ampak. Tako slabega menjalnika niso imeli niti najcenejši ameriški avtomobili izpred trideset ali štirideset let. Katastrofa! Menjavanje prestav traja krepke pol sekunde in pri tem malček celo malo zabremza. Skrajno neugodno, posebej pri vožnji v breg, ko ne veš, ali se ti bo med menjavanjem prestav kdo zaletel od zadaj. Prehitevanje? Nihče niti pomisli ne, da bi s čim takim prehiteval. Še konjske vprege ne. Za piko na i, menjalnik nima pozicije parking in ko je ustavljen ni zabremzan. Speljevanje je precej nevarno, ker avto na bregu takoj, ko šofer dvigne nogo z zavore, zdrsne nazaj. Premikanje naprej začne zato pol metra nižje, kot je stal prej. Brez ročne zavore speljevanje torej sploh ne gre. Avtomatik?!

Ker sva namenjena na obisk, iščeva cvetličarno, ki jo dobro pozna. Pa je ni več. Sprašujeva in naju pošiljajo malo sem, malo tja. Nikjer pa ni cvetličarne (jasno, da se na povratku z obiska peljeva mimo cvetličarne, ki pa je čisto drugje, kot o lokaciji menijo ljudske množice, hic!). Plan B je Lidl, tam imajo tudi rože. Imajo pa tudi južnoafriški Pinotage in Chenin Blanc ter čilenski Cabernet Sauvignon. No, imeli so ga. Ko trgovino zapustiva, so police z vinom precej izropane in izbira je slaba.

Obisk v Tripiju je bil presenečenje. Drugače ne gre, če se želiva ustaviti le na klepetu. Če bi se najavila, bi naju pričakal najmanj en odojek in en kozliček (govorim o celi živali, ne porciji!) in ostati bi morala vsaj en teden. Tudi popotnico sva v našega malčka stlačila le s težavo. Standardi gostoljubja so v teh krajih pač drugačni kot v rodni deželici.



pri Rozakis sva vzela rentiča - peta generacija sedaj dela v tej agenciji; obdržali so vse kar je možno starega ...



nekaj ur sva zapravila v mestu Sparta, med drugim se je Tone postrigel



Mistra je zelo turistična vasica



Mystra je pod Unescovo dediščino; kar dosti zgodovinskih dogodkov se je zgodilo na tem koncu



trdnjavo na 620m visokem hribu je postavil leta 1249 ahajski knez...

12. september 2019, četrtek

Gythio, Peloponez

Ker imava avto (če se temu malčku tipa "mid size car" lahko tako reče), se namenim na ogled lučice, ki sem jo videl na satelitskem posnetku. Na posnetku je še v gradnji, pa me zanima situacija danes. Sam grem, Vesna je med site seeingom in spanjem izbrala slednje. Mid size car je za enega (po velikosti) še nekako sprejemljiv. Itak ima samo eno držalo za kavo (in dva sedeža spredaj). Volkswagnova ergonomija? Kot rečeno, nima pozicije parking, kar je popolni kiks v dizajnu tega Ljudskega avtomobila. Brez, da bi potegnil ročno zavoro, avta sploh ne morem zapustiti. In ima tisto najbolj neumno (fancy) funkcijo, da teži z ugašanjem motorja na križiščih. Ustavljanje je res nadležno opravilo.

Pot me vodi po poti, ki sem jo prevozil že nešteto krat. Več ali manj mi je vse poznano. Tudi razbitine ladje na plaži Glyfada so še vedno tam. Nov je le napis ob cesti, ki vabi na ogled. Archeological site, piše na rjavi tabli. Hja... Še bolj zanimiva je lučica, ki sem si jo šel ogledat. Ne, da je v gradnji, vse je zgrajeno. In zasuto. Zasuto pa z ... hmmm. Ne vem, čim. Izgleda kot morska trava, pod njo pa nekaj drugega. Nekaj popolnoma rumenega. Nekaj, iz česar izhajajo mehurčki z znanim vonjem. Takim, kot v termah. Vonjem po žveplu. Cela luka močno smrdi po žveplu. Na pomolih so vidni ostanki priveznih vrvi, celo plovci za mooringe so sredi sipin (ali kako bi to lahko poimenoval?) morske trave. Vhod v luko je osvetljen s svetilniki. Torej se da vpluti tudi ponoči? V luki je nekaj manjših čolnov tik ob vhodu. To je vse. Okoli luke, ki se ji vidi, da ni stara niti nekaj let, ni nič. Sadovnjaki in plaža ob morju. Plaža z delujočimi zastonj tuši in klopmi za odlaganje stvari. Raj za kamperje. Kar nekaj jih je še tam, sedaj, v posezoni. Nikjer nikogar, da bi ga pobaral, kaj naj bi ta luški objekt bil? Dan potem? Nekaj, kar je financirala Unija? Verjetno bodo čez nekaj let ob cesti postavili tablo z napisom Archeological site. Tudi to bo financirala Unija...

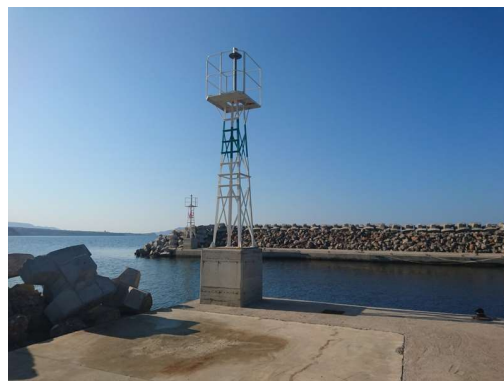
Vesna pere. In potroši vso vodo. Vsaj tako je kazalo na prvi pogled. Ni panike. V luki sva in vodo lahko natočiva. Ampak. Moja cev je za nekaj metrov prekratka. Ni panike. Sosed bo posodil podaljšek. Ampak. Sosed spi in se ne zbudi, ko ga kličemo. Ni panike. Grem po novo cev v čendlerijo. Ampak. Ura je pol treh popoldan in čendlerija je zaprta. Ni panike. Grem pa v ferreterijo, saj ni daleč naprej. Ampak. Tudi ta je zaprta. Ni panike. Naprej je še ena svašarnica in ta, vidim, da je odprta. Bingo! Ampak. Cevi nimajo. Imajo pa cel komplet za kompletno ceno. No ja, saj ena rezervna cev in nekaj plastičnih adapterjev nič ne škodi. Z dvema, skupaj seštukanima, cevema vodo lahko natočim. Ampak. Kazalec je še vedno na ničli. A-ja-ja-jaaaah! Torej ni problem v praznem tanku. Problem je v pokvarjenem senzorju. Ni panike. V luki sva in lahko razšraufam celo prednjo kabino, da bi ugotovil, kaj je narobe. Ampak. Vse je v redu. Karkoli pogledam, vse je v redu! Ni panike. Še vedno imam kakšnega asa v rokavu. Na koncu torej naredim tisto, kar bi moral že na začetku.

Resetiram moj neskončno pameten senzor za nivo vode, ki mi kaže na liter natančno. V konkretnem primeru pač zaokroženo na nič (kako ljubim matematiko z ničlami!). In po resetu se tank v trenutku napolni. Voila!

Oba preko dneva tudi službujeva in zvečer tavernujeva. Vesna si je zaželela hobotnice in škampov. Meni dišijo ribice in sirček. In kozarček vinca se lepo prileže k večerji. In klepet s prijatelji tudi. Pa je za nama še en lep tople in sončen jesenski dan.



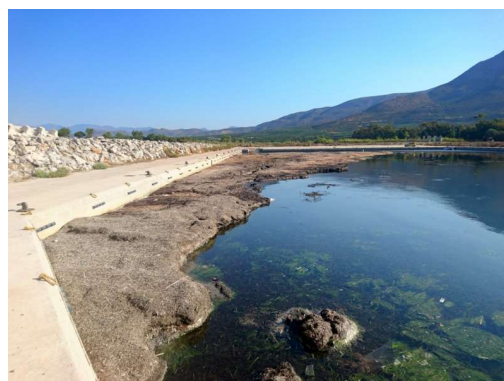
Puranovo jajce levo in desno, v sredini kokoške za primerjavo glede velikosti; eno izmed včerajšnjih daril pri prijateljih v Tripiju ... vse eco, vse domače ... puranovo jajce je bilo odlično, še nikoli prej ga nisem jedla



Tone se zgodaj zjutraj odpelje v raziskovanje luke, ki ni nikjer opisana



čudni materiali plavajo po luki



ogromno možnosti priveza, vendar raste spodaj trava in kdo ve kaj še ?



sicer pa itak ni prave globine, da bi lahko zapeljala z Malo, četudi ne bi bilo čudnih zadev v morju



vsaka bitva je imela odtisnjeno svojo številko



Glyfada, kar nekaj avtomoblov je bilo videti



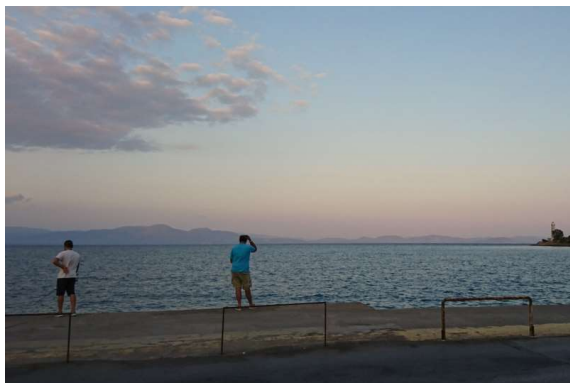
... na plaži pa nasedla ladja ampak tukaj ni trum turistov kot na Zakynthosu



tokrat sem z užitkom pojedla hobotnico kuhano v rdečem vinu ... za prste polizati ...



marides, tako majhne ribe kot girice/atherina, so meni bolj všeč, saj niso tako grenke



večerno lovljenje rib ...

13. september 2019, petek

Gythio - Skoutari, Peloponez

Sosedu ne drži sidro in danes se bo začelo vetrovno obdobje. Sedaj se naslanja na Malo in je v redu. Vendar, midva bova danes izplula. Potem se bo naslanjal na lastno krmo. Na grob pomol. In barka bo šla rakom žvižgat. Sosed na drugi strani pravi, da ga ni že cel teden in da ne ve, kje je in kdaj pride. Hmm... ne znam mu pomagati, na roko ne morem potegniti sidra v tem vetru, na elektriko pa ne gre. Pa mimo prikoraka coast guard (no ja, pripelje se z ta zaresnim avtomobilom na državne stroške iz pisarne, ki je od pomola oddaljena slabih dvesto metrov) in začne privezovati barke. Pa ga pobaram še za soseda. Ampak. To je privatna barka pod angleško zastavo, on nanjo brez povabila ne sme, mi razloži. Na vse ostale lahko, to so zaplenjene barke, ki bodo šle v kratkem na licitacijo (to so oni wrecki, ki mi gredo že ves čas na živce) in zanje do licitacije skrbi coast guard. Zaupa mi še, da mora paziti, da se katera prej ne potopi, kasneje pa to ni več njegov problem. Hja...

Vesna gre plačati privez. Dvanajst evrov za tri dni za privez z vodo in elektriko se mi ne zdi pretirano (ok, Vesna je prijavila samo dva dneva, ker ni imela več drobiža s seboj, pa so s tem se vsi strinjali). Gospa naših let je računala in računala in

račun končno sestavila v dobrih dvajsetih minutah. V tem času je svojo stranko (Vesno, torej) dodobra seznanila z vso svojo zgodovino. In zgodovino svojih sorodnikov. In zgodovino grško turških odnosov. In še kakšno zgodovino. Državna služba, državna služba, ...

Soseda prosim, da z bokobrani varuje svojega sedemdeset čveljskega Pershinga, ker me bo sosed in veter porinil vanj takoj, ko sidro ne bo več napeto kot struna (pa na srečo ni bilo potrebe) in se izstrelim iz priveza. Samo, da sva svobodna! Stojni val, ki se je naredil v luki sicer še daleč ni bil tako nevaren, kot je bil oni na Itaki, se bo pa veter še razvijal in zadeva lahko hitro postane problematična. Zaenkrat je bila le sila zoprna.

Sledi downwind sailing samo z genovo. Lepo, a kratko. Vsega deset milj in še to zadnji dve na motor iz zalivčka v zalivček iskajoč dobro mesto za naslednjih nekaj dni, ko bo na našem koncu vetrovno. Vsi po vrsti so se čudili, kam greva. V Egeju namreč velja gale warning z vetrovi 8-9 bf za naslednjih nekaj dni. Ampak, mi nismo v Egeju in v tak veter tudi ne greva. Saj nisva blesava. Slabše, kot v tej luki pa itak ne more biti nikjer v bližnji okolici. Sidrišče v zavetrju je v takih pogojih daleč najboljša rešitev. Tukaj je mirno, kot na jezeru. Šest se nas je nabralo do konca dneva, prostora je za nekaj deset bark. Fair enough! Šest nas bo torej tukaj vedrilo preko vikenda.



zjutraj hitim plačati privez mimo orto zibajočih čolničkov...samo v luki je tako noro zibalo



malo se vidi kakšen čop je bil ... naša Mala je zraven jahte - Mala je zraven res nje res mala



v naši pekarni v Gythio je še vedno ista lastnica, vedno nasmejana ... včasih pa res prav dobro dene, ko vidiš znane obraze tako daleč proč na istem mestu



na celini cela elektrarna.... hm... le kako bi lahko Malo priključila na elektriko?



na drugem koncu zaliva Skoutari je vasica s kar nekaj hišami in oštarijo ob morju



danes je sicer petek 13., pa črne mačke k sreči nisem srečala (kar je v Grčiji sicer malo čudno), je pa začetek polne lune, katere vrhunec bo 14.9. ob 6,33 uri ... ampak takrat bom sigurno spala... menda sta letos samo dva petka 13.

14. september 2019, sobota

Skoutari, Peloponez

In tako je Mala preživela vihar.

V slovenski literaturi se viharji veter začne pri 8 bf, ker slovenščina ne loči med gale in storm, kot si je lestvico zamislil Sir Francis Beaufort pred dvesto leti in se je začela uporabljati na HMS Beagle (tisti ladji z Darwinom na krovu). In za naš del Sredozemlja je v veljavi gale warning (takole pravi NAVTEX: Kithira sea east of 22.30 continuing at least to 14/22 UTC north northeast 8 or 9). Po slovensko je to opozorilo pred viharjem. Bravo jaz, korajžni mornar! To bo nekaj za pripovedovati vnukom pred kaminom v dolgem zimskem večeru!

Kakorkoli, ne glede na vse prej povedano, sva imela ponoči bonaco. Odličen zaliv sva izbrala (in nisva bila edina). Resni jadranci, s katerimi sem se srečeval (pa tudi ribiči, profesionalni pomorci in ostali normalni ljudje), se vsi po vrsti hvalijo s tem, kako so se izognili slabemu vremenu in ne kako so ga premagali. Z naravnimi silami se ni pametno boriti, precej bolj modro se jim je izogniti. No, sem seveda ne spadajo marinski jadranci. Ti so posebne vrste ljudi. Njihovi doživljaji in predvsem pogum za gostilniško mizo so nekaj res posebnega. Ampak, jaz bi se danes raje pohvalil s tem, da sva sinoči lepo uživala ob roštiljadi v prijetnem vetriču, ki ga je bilo komaj dovolj, da je lepo razpihal ogle. In potem sva s polnima želodčkoma mirno spala. V viharju, seveda, da ne bi bilo pomote. Voila!

Čez dan malo službujeva, malo bereva, malo plavava. Jaz bi se z dingijem pozno popoldan v viharju (premišljuje, ali ne bi kar veslal proti vetru, saj sem vendar pogumni mornar) odpravil na obalo, pa se mi ne ljubi. Razen nekaj oštarij, ne vidim nič posebnega. Vesna gre pod vodo. V viharju je vse bolj zanimivo, ni kaj. In viharji valovi so izredno primerni za precizna urarska opravila na krovu male barčice.



jutranje sonce obarva vso okolico



osamljeni ribiči



barvite plasti kamnin ... pod vodo pa na žalost nič razen nekaj vrst rib



urejena plaža z gostilno

15. september 2019, nedelja

Skoutari - Plitra, Peloponez

Zbujda se v brezvetrju. Ampak, za danes je napovedan veter z malo več vzhodne komponente. Glede na to, da se val lahko svaljka okoli ovinka tam nekje do 120 stopinj, zna postati sidrišče rolajoče. Na vzhodni strani Lakonijskega zaliva je še eno podobno sidrišče, za katerega prerok Rod v svoji bibliji piše, da je v takem vetru, kot je napovedan za danes, zelo dobro. O najinem zalivu pa nima najboljšega mnenja. Rod že ve. Greva torej.

Rod nima pojma! Moana mi je prišepnila, kam naj se skrijeva in počakava, da napad mine, pa sem raje poslušal preroka, namesto boginje. In sedaj imam kažin. Ne samo, da je bila plovba v 7 bf orce vse prej, kot prijetna (na srečo je bila kratka), tudi sidrišče je zelo, zelo vetrovno. Res, da ni vala (kar se tega tiče, je imel Rod prav), zato pa refuli Malo nagibajo ravno toliko, če ne celo več, kot zoprn val z boka (to je pa moj vrli profet zamolčal). Prva zanimacija (namesto plavanja - o tem ni niti za pomisliti) je pranje Male s sladko vodo. Med plovbo je bila sicer temeljito oprana. Ampak, s slanico.

Nocoj bova pač ostala tukaj, sidro nama dobro drži. Malo bova delala in malo ležala v kinu. Saj je nedelja. Edina nevarnost je surfar, ki v tem vetru leti mimo naju z nezmanjšano, vetru primerno, hitrostjo. Če mu uspe, da naju zadane, naju še potopi. Ampak. Jutri pa, če bo veter dopuščal, na ogled podvodnega antičnega mesta, potem pa takoj dalje. Tako, kot mi je svetovala Moana. Tokrat jo bom poslušal. Obljubim! Moana že ve, kaj je dobro za Malo in njene prebivalce. Saj je vendar boginja oceana.



najin zaliv Skoutari zjutraj - v takem stanju sva ga zapustila



zadnjih 15 minut pred pristankom je bilo še takole vetrovno...



pred nami vasica, vse penasto belo



najbolj zoprni so bili refuli



Mala in kapitan sta bila od glave do pete slana in mokra na cilju



hm....še tukaj premišljujemo: ali se naj sidrava v takem ali ne ??



ta surfar je bil neverjeten....pri tem vetru in še refuli se je on dričal po morju sem in tja ... neverjetno moč ima



potem pa kar naenkrat mirno morje in tudi veter je padel, le refuli se ne dajo in našigajo vsake toliko



lepa peščena plaža, turkizno morje.... Plitra ima blue flag



na koncu pomola je menda neko potopljeno antično mesto... če ne bo pihalo, pa mogoče le odplavam do tja, ni blizu



tudi tukaj so hribi bolj neporaščeni z drevesi



na obali videti bolj malo turistov

16. september 2019, ponedeljek

Plitra, Peloponez - Elafonisos

Zvečer je veter ugasnil in nočno spanje je bilo odlično. Tudi zjutraj še ni vetra. Prilika za ogled Atlantide. Ta se tukaj imenuje Asopos. Vesna je najin odposlanec v tem antičnem mestu. Odposlanec z masko. Pove, da je voda kristalno čista in kar žal ji je, da si ni še omislila novega podvodnega fotiča. Vidi jo se ostanki hiš in cest na precej velikem področju. Jaz sem med tem počival s frapejem v obalni oštarji.

Vreme se bo danes spremenilo. Do popoldneva bo še severnik, potem bodo začeli pihati južni vetrovi. Najin zaliv je na južne vetrove odprt. Ob enih je torej čas, da izplujeva in se sidrava na Elafonisosu, za polotokom, ki ščiti pred južnimi vetrovi. Tak je bil plan in tako je tudi bilo. Z majhno razliko. Ni pihal severnik s štirimi bofori, ampak vzhodnik s sedmimi. Rezultat? Včeraj oprana Mala se celo plovbo spet veselo pere. Spet s slanico. In spet jo na sidrišču izpiram s sladko vodo. Hic!. No, vsaj timing sem zadel v nulo. Ko sva obrnila okoli južnega rta Elafonisos, je veter jenjal. Digitalno. Dve milj v veter, ki sta me najbolj skrbeli, sva elegantno premotorirala in se sidrala tako rekoč v bonaci. Še jadrnica, ki je vplula v ta zaliv pred nama se je z motorjem borila proti vetru in valovom s hitrostjo pod tremi vozli (naj živi AIS!), midva pa sva zadnji del preplula s preko petimi vozli z le 1700 obrati. Le slabe pol ure kasneje! Hja, kakšna razlika, ali ti močno piha v nos ali pa ne.

Po planu je bil tukaj mišljen le postanek za toliko časa, da severovzhodnik mine in potem do Neapolisa za valobran. Ampak. Morje je mirno in ura je prava za popoldansko kopanje. In Vesnino snorkljanje. Voda je tudi v tem zalivu kristalna. Tokrat vidi lion fish, po naše plamenko, prvič v Grčiji. Pa tudi drugih rib je bilo precej. Pa vetrnice, pa ... Skratka zelo zanimivo.

Meni je zanimivo nadaljevanje. Braai. Ah, kako sem dolgočasen, bo kdo rekel...



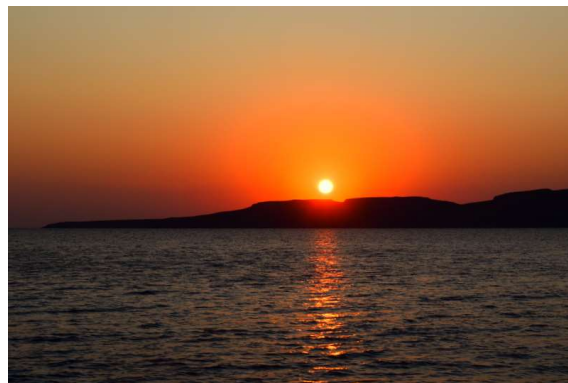
danes sidrana blizu kjer se otok združi z otočkom; danes bistveno manj plovil v sosednjem zalivu kot zadnjič



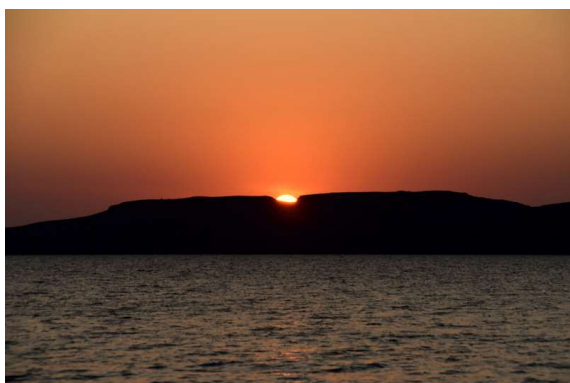
pozno popoldne je, sredi septembra smo, pa vendar je vseeno še kar nekaj ljudi na plaži



če že grem v vodo, pa grem težko brez maske; danes prvič videla v Grčiji lionfish in to celo dve, nekaj vetrnic, nekaj koral v nastajanju, kar več različnih vrst rib ...skratka zanimiv snorklarski dan: dopoldne potopljeno antično mesto, danes pa dokaj zanimiv podvodni svet ...



po dolgem času spet lep sončni zahod.... tukaj se vidi kako je malce luknje na vrhu hriba



...na tej pa se je lepo sonce združilo s hribom.... potem je pa še dolgo ostalo rdeče zažarjeno nebo.... en sam velik kič, lep kič ..

17. september 2019, torek

Sarakoniko - Elafonisos, Elafonisos

Spanje je bilo moteno. Z majhnim, a zoprnim, valom, ki se je valil nekje iz Jonskega morja. Zjutraj greva najprej na nasprotno stran otoka, da preverim, ali bi bilo tam bolje. Pa je enako, le da se tu val vali iz Egejskega morja. Delava pitno vodo in nadaljujeva proti lokaciji še ene Atlantide. Vendar. Preden prideva na cilj, zabremzava in se priveževa na pomol v Elafonisosu. Greva po svež kruh.

A ga ne dobiva. Den elektriki. Ob štirih zjutraj jo je zmanjkalo in ne ve se, kdaj bo spet. Avrio, verjetno. Kupiva zadnjo štruco kruha na otoku. Spečen je bil še pred izpadom elektrike. No, greva vsaj na frape, saj je tudi v redu. Ampak. Frapeja brez ledu ni. In ledu brez elektrike tudi ne. Poiščeva torej enega redkih lokalov z generatorjem. Temu primerna je tudi cena ohlajene ameriške kavice. Dvojna, v primerjavi z včerajšnjim v Plitri.

Vstal sem ob sedmih zjutraj, Vesna malo za mano. Ko pozajtrkujeva pa je ura ena proč. Kako čas beži! Greva na snorkljanje? Malo termičnega vetra se je naredilo in morje ni več, kot olje. Ne greva. Kar tukaj ostaneva, nekaj imava tako ali tako za delati in zvečer bova zavila na večerjo. Tudi prav. Privez ni ravno prva liga, a naju bo napovedan šibak nočni veter potiskal stran od obale in bo bivanje v podpalubju verjetno čisto spodobno in dovolj prevetreno.

Če človek hodi veliko po svetu, sreča veliko ljudi. Novih znancev. Ampak. Ne vem zakaj sva morala pripluti ravno na Elafonisos, da srečava Konjičana, Mirana in Darinko. Njiju bi lahko srečal tudi v Sloveniji. Na krokodilji farmi v Dolenjskih toplicah, na primer. Ampak ne, taki ljudje hodijo po svetu, in se ne omejujejo na tisto, kar jim je povedala mati. Prijetna družba, s katero končamo na večerji (le kje drugje bi lahko?) in jasno, najdemo tudi skupne prijatelje.



glavno mesto otoka Elafonisos



....ribič ...



prepletene ulice mesta s prenočišči in trgovinicami, lokali...



cerkev z dolgim dostopom



... bolj malo ljudi je bilo dopoldne v mestu



nimajo samo psi svoje hiške s hrano ...tukaj jo imajo tudi račke



...a bo ali ne bo pristal ?



trajekti vozijo zelo pogosto, kakšno mora biti šele avgusta?



tudi električni števec lahko okrasite



poleti na plaži turisti, danes galebi



morje je res kristalno čisto



če ne maraš mivke, najdeš tudi skalnato plažo

Mediteran 2019

Egejsko morje

18. september 2019, sredo

Elafonisos, Elafonisos - Monemvasia, Peloponez

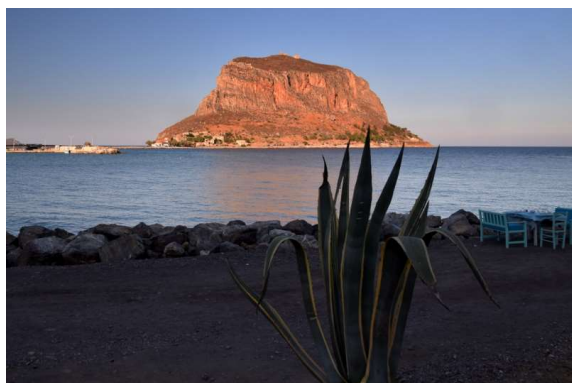
Ponoči je bilo brezvetrje in lepo se je spalo tudi na zunanji strani pomola. Zmenjeni smo za kavico ob osmih zjutraj in midva greva proti kafičem. Spotoma kupiva kruh in nekaj malega v trgovini. Vse po bermudskih cenah! Tako drago, kot tukaj, ni bilo še nikjer v Grčiji. Očitno je Elafonisos namenjen pobiranju davka turistom.

Kakorkoli, s Konjičama se na žalost ne srečamo in midva ob desetih izplujeva. Cilj Atlantida je zamenjan s ciljem Monemvasia. Vesni se tako zgodaj zjutraj še ne plava. Nekaj časa motorirava, potem se le naredi toliko vetra, da lahko počasi jadrava. Okoli rta Maleas je že prijeten veter in za polotokom ne preveč močni refuli. Rezultat je hitro in več ali manj prijetno jadranje vse do Monemvasije, kjer proti pričakovanju dobiva celo bočni privez v t.i. marini.

Da pa vse le ni tako lepo, kot v pravljici, poskrbi eno izmed malih stropnih oken v sprednji kabini. Ročka za zapiranje se odlepi. A-ja-ja-jaaaaah! Pri jadraniu mora biti to okno hermetično zaprto in do sedaj nikoli ni spustilo niti kapljice v notranjost. Zalepiti nazaj ga ne morem, nobeno lepilo ne bo zdržalo tega, kar od okna pričakujem na hudem morju. Premišljujem in se posvetujem. Help desk v Izoli mi takoj najde uporabno rešitev. Help desku (pre)prodajalca oken iz Lesc pa se ne zdi vredno niti odreagirati. Zato pa najdemo na internetu kar nekaj prodajalcev te robe v bližnji okolici.

Kakorkoli, za silo je po Igorjevem nasvetu poflikano, pravih vijakov v turistični vasi pač nisem našel. Morda jih nabavim čez nekaj dni v Atenah.

Vesna se zvečer udeleži gorskega vzpona na vrh Monemvasije, kjer sreča Avstrijca z dronom v roki. Nikakor ne more razumeti, zakaj je gospod hodil v breg, če bi lahko vse lepo videl kar preko kamere na trotu. Nekaterim pač očitno ni za virtualno raziskovanje razvalin. Z Vesno se srečava šele ponoči. Jasno, da v oštariji.



no, pa smo spet v Monemvasiji, tokrat privezani na pomol



tako grdo se je odlepil ročaj in ker je to prednja kabina, mora okno biti dobro zaprto



še le ob pol sedmih zvečer se spravim na grad, turistov je še vedno veliko, vendar pretežno starejši



kaktusi z grafiti :(



za vrati je ikona...tako pravi domačinka, ki živi za obzidjem



pogled na mestece znotraj obzidja



cerkev je odprta samo do štirih popoldne, jutri je pa zaprta



jesensko večerne barve rož, grmovja...



kar dolga pot je navzgor, še daljša je bila navzdol, saj je kamnita pot in kamni so že dobro zlizani



in še zadnji posnetek z vrha gradu na večerno mesto....ljudi je bilo še vedno polno na večerjah in pijači, cen nisem gledala, menda pivo po 4,5 eure ?



ker sem se tako dolgo zadržala v gradu, je danes kar hitra prehrana: vsakemu en pork giro in eno malo pivo



danes zvečer je očitno zelo pomembna nogometna tekma: vsi domačini strmijo v televizorje, tudi mladina in ob vsakem голу, ki ga da njihov klub je vpitje do neba...otroci pa skačejo od veselja sredi ceste.... kruha in iger ...

19. september 2019, četrtek

Monemvasia, Peloponez - Skindos, Dokhos

Mislil sem, da bom prvi v pekarni in da bom opazoval ostale barke, kako se prebujajo, pa ni bilo čisto tako. Ko pogledam iz podpalubja, tretjina bark že fali. Ah, ja...

Vetra ni in celo dopoldne ropota motor. Popoldan pa je le 2-3 bf (krmnega) vetra in počasi napredujeva proti Hydri. Zalivi na jugozahodni strani so primerni, a ni signala mobilne telefonije, torej ne bo nič s prenočevanjem. Danes sem imel namreč hot-line z domovino in kaj lahko, da še ni konec. Še dobro, da danes, ko sva plula precej od obale in je bilo čisto v redu, če sva oba ždela v podpalubju za mašincami in vsake pol ure malo pokukala naokoli.

Zalivi na severni Hydre so pa precej nabasani. Spet nama roko ponudi otok Dokhos, kjer ni nič (razen koz), je pa zato dovolj prostora za sidranje večjega števila bark in na ta zaliv lahko vedno računam.

Večer mine delovno in pripravih na dež. Če vremenske napovedi držijo, lahko jutri popoldan in zvečer doživiva dež. To je tukaj izreden dogodek. Dežja praktično nisva nisva videla od aprila dalje. Da je čakanje na dež lažje, Vesna pripravi dobro večerjo (po odličnem kosilu s hobotnico v glavni vlogi).



letos verjetno vidiva Monemvasio zadnjič



od jutranjega sonca obsijane hiše ; že ob osmih zjutraj je bila cesta zasuta z avtomobili; turisti hiteli navkreber (menda 100m višinske razlike) dokler še ne bo vroče...ja, ja ... tukaj imamo še zelo toplo, tam okoli 30C čez dan



veliko hiš je adaptiranih in še veliko jih je v fazi adaptacije... lepo, da ne bodo vedno samo ruševine



... no, tudi jadrali smo, čeprav je bilo bolj slabo danes z vetrom

20. september 2019, petek

Skindos, Dokhos - Kanakia, Salamis

Popolnoma mirna noč. Ampak. Jutro postreže pa s presenečenjem. Skoraj presenečenjem. Skoraj dežjem, namreč. Kapljica na nos. Aha, kondenz. Čez minuto še ena. Aha, močan kondenz. In ko mi pade tretja kapljica na nos, le odprem oči in pogledam ven. Z veliko domišljije vidim nekaj krogcev na sicer popolnoma mirnem morju. Dežuje! Skočim na palubo, da me dež zbistri za zajtrk. Celo tako uspešno to izvedem, da se nikamor ne brcnem, kar je kar dosežek za napol spečega človeka. Pa ni bilo nič z mokrim bistenjem. Dež je prej ponehal, kot sem jaz uspel splezati iz podpalubja, hic! Če je sploh bil dež? Morda so bile pa sanje? Ali pa fatamorgana? Kdo ve?

Zbujena sva, torej lahko greva dalje. Ura je osem in četrť zjutraj. Polovica bark nas zapusti zaliv skoraj hkrati (sedaj vem, kdaj drugi vstajajo in izplujejo). Olje. Poje motor. Prišla pa bi rada čim višje, ker imava za popoldan napovedan severnik, torej veter v nos. Zato motorirava in delava. In ko se pojavi bežen vetrič, 2-3 bf s krmnih strani, motorsailava vse do EGINE, kjer končno nastopi tišina. Vetrta imava 3 bf z boka in hitrost se iz petih vozlov takoj zviša na šest do sedem vozlov. Ker upanje umira zadnje, računam, da napoved morda le ne drži popolnoma in da priplujeva še višje od (z vremenom spogajanega) plana.

Pa iz te moke ni bilo kruha. Tik pod Salamino se veter iz ugodnega bočnega, tako rekoč v trenutku spremeni v neugodnega premčnega. In 3 bf so po novem 5 bf. Temperatura zraka skoraj v trenutku pade iz 30 stopinj na 23 (tako se je ohladilo, da sem si oblekel kratke hlače in majico). Le temperatura morja ostaja 26 stopinj. Plan B se v minutki (med krajšanjem) spremeni v plan A.

Kar v zaliv, kamor sem najprej nameraval, zavijeva, se sidrava in iz kokpita opazujeva razvoj neviht na zahodu. Če se kaj spoznam na vreme (in če se kaj na to zadevo spoznajo meteorologi, od katerih imam informacije), potem sva midva na varnem. Nevihte s strelami in močnimi nalivi bodo ostale nekaj milj zahodno od nas. Slišiva jih in vidiva, ter na vremenskem radarju opazujeva razvoj vremena. Ampak. Pri nama je mir. In vse kaže, da imava pred sabo spet mirno noč.

Hvala ti, Moana, da si naju ponovno modro vodila skozi zanke in uganke vremenskih trikov Saronskega zaliva!



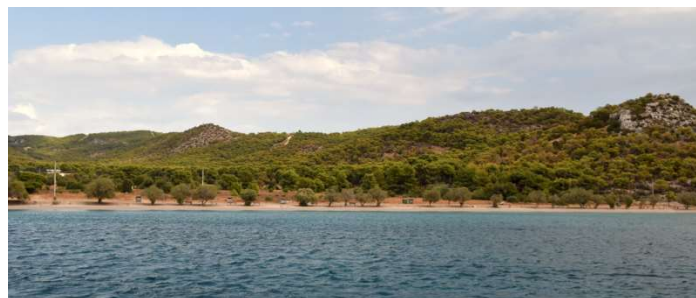
otoček nasproti zaliva kjer sva sidrana



črni oblaki se zbirajo, pripravljajo se k dežju in menda ribe bolj prijemljejo pred dežjem



sidrana na jugu Salamine - zgleda bolj vikendaška vasica



peščena plaža, čisto morje ... le to mi ni jasno zakaj je po celi plaži tolik kontejnerjev za smeti; vsaj 10 sem jih naštel



pod drevesi skrita oštarija - ampak preveč piha, mokra bi bila, če bi šla na obalo



prenočili smo le katamaran in mi; sredi noči so prišli še eni italijani, ki so se po barki pogovarjali z glasnim VHF, da so se uspešno sidrali ...



le dva kopalca smo danes videli...



...no, pa so črni oblaki spet bili le v ozadju, ravno tako se je rahlo slišalo grmenje in to je bilo to barka ostaja slana :)

21. september 2019, sobota

Kanakia - Salamina, Salamis

Noč je bila mirna, le malo vala se je valilo v zaliv in naju občasno zazibalo. Nič prav posebno strašnega, ni pa to jezero, kot ga opisuje pilot. Je pa zato voda skladna z opisom, kristalno čista je in po jutranjem skoku v morje ugotovim, da je tudi precej toplejša, kot zrak, ki se je preko noči ohladil na le nekaj nad 20 stopinj. Morje jih ima še vedno 26.

Potem pa dalje. Tja, kamor včeraj nisva nadaljevala. V Salamino. Ker morava točno v veter, narediva teh šest milj raje zjutraj v šibkem vetru kar z motorjem.

Spotoma srečava premikajočo se ribjo farmo. No, tega do sedaj še res nisem videl. Ribiški čoln počasi vleče bazen z ribami sredi morja, na robu pa stojijo možje, ki se ukvarjajo z njimi. Ker se ribja farma premika, se zato premikajo tudi ribe v njej. Morajo plavati. Te bodo prodajali kot divje. Najbrž.

Presenečenj pa še ni bilo konec. Sredi Salaminskega zaliva je ovira. Miljo in pol dolga, hmmm... cevja farma? Ali kako naj imenujem sestavljanje cevovoda sredi morja? Iz nekaj deset metrov dolgih tovarniških elementov sestavljajo miljo in pol dolge cevi, ki jih bodo potem končno sestavili vse skupaj in potopili na morsko dno. Nov vodovod bodo postavili za otok Aegino. Slabih 15 milj ga bo, ko bo enkrat končan.

Zavijeva v luko in iz nje takoj tudi odvijeva. Marina z laid mooringi je v celoti privatna. No, sidranje pred pristaniščem se izkaže kot odlična rešitev. Morje je pri današnjem vetru res kot jezero in vetra je na sidrišču precej manj od napovedanega. Tukaj smo v zatišju, le pol milje stran je situacija drugačna.

Z dingijem zato zavijeva na obalo in se sprehodiva po obali tipično grške vasi. No, tako ji pravi domačin, ki ima od Ljubljane najraje Union pivo. Ja, če so do sedaj ljudje po svetu poznali Slovenijo po Zahoviču, jo je tale mojster poznal po pivu. Končno nekdo, ki ima raje pivo, kot žogobrc. Kakorkoli, tale (recimo ji tako) vasica šteje 40 tisoč živih duš in jaz bi temu raje rekel mesto. Imajo celo delujoče semaforje, kar je v Grčiji prej izjema kot pravilo. In imajo nekaj frizerskih salonov, od katerih eden še posebej izstopa z domislico, kako se taki instituciji reče v (grški) angleščini: headworks. Hja...

V ribarnici kupiva ribe, nekaj gojenih in nekaj divjih, in na tržnici ne kupiva skoraj nič zelenjave. Boljšo in cenejšo imajo v marketu preko ceste. Še sprehod skozi Agios Nikolaos (verjetno je to včasih bila ločena vasica, sedaj se pa kar drži Salamine) in počitek na internetu in pivu. Ker imajo samo uvožena piva (kar meni religija prepoveduje piti), sem samo na netu. Tako poceni ga dobim redko. Skoraj en gigabyte dodatkov navtičnih kart naložim na telefonček in potem odpeketa nazaj na Malo.

Danes sem imel spet malo vadbe iz vozlov. Zastavni vozle sem treniral. Naša vljudnostna grška zastavica je bila, no ... jo je bilo samo še pol. Ali pa manj. In če se že imenuje vljudnostna, potem se spodobi, da je taka, kot so si jo v državi gostiteljci zamislili.

Večerja je po pričakovanju ribja, priprava hrane pa prvinski braai. Braai je burska beseda za žar. Žar je pa naprava za pečenje mesa, rib in ostalih stvari na rešetki nad žarečim ogljem. Da slučajno ne bi bilo pomote...



water pipe ... kaj takega pa še nisva videla v fazi izdelave



malce drugačna cerkev



ajoj kam sva midva priplula? včeraj sidrana v vasici kjer skoraj nikogar ni bilo ...tukaj pa bloki ... uff...pa mi domačin reče, da v njihovi vasi ne bom našla fotiča; res je, nisem ga našla, ampak to tudi ni vas :)



...in na vrhu hriba, kaj neki drugega kot cerkev



kar nekaj trajektov je na čakanju, mojim očem je tudi ušlo, da bi sploh kakšen danes plul ???



nikjer v nobenih ribarnicah nikoli ne zasledim tako dolgih lovk, več ali manj prodajajo samo male muškatne - ena taka dolga bi bila odlična na roštilju



marina je bila skoraj polna, samo so bili sami mooringi in nikjer našla primerne osebe, ki bi ga nama potegnili ven, da bi se vezala; verjetno so vsi privezi zasebni



riva urejena s palmami in lokali



več kafičev je imelo gosto borovo senco pokrito z mrežo, da ti ne letijo na glavo iglice in ptičji kakci



v senci borovca malo surfamo in samo jaz pijem (colo)



letos že drugič menjava grško zastavo



kočerja danes :) ...na barki je dobro, da imaš različne vire energije za kuhanje: plin, elektriko in roštilj na oglje ...

22. september 2019, nedelja

Salamina - Peranis, Salamis

Spanje na jezeru. Kako mirno je tukaj, najboljše pove podatek, da domačini masovno trenirajo veslanje na mirnih vodah. Okoli deset skifov in dvojcev brez krmarja se podi mimo nas. In en dingi, ki edini dela val. Na njem sedi trener in se nekaj dere. V grščini.

Po zajtrku se odsidrava in izplujeva. Planiram počasno plovbo, vetra je malo. Vendar. Po počasni milj, pride ducat hitrih milj. Veter se dvigne in imava lepe 3 bf krmnih vetrov, zavetrju otoka s sunki tja do 15 vozlov. Celo osmico sem videl, v povprečju pa jadrava s šestico. Lepo! Še posebej, ker se veter obrača z nama. Okoli otoka sva plula in smer sem spreminjal za več kot 180 stopinj. Veter pa, v nasprotju z njegovo navado, da vedno piha v nos, naju je lepo sledil in orcati sva začela šele zadnjo miljo ali dve. Itak pa vala ni bilo in je bilo vse skupaj čisto prijetno. In suho.

Izbral sem najbližje možno sidrišče pred Atenami, kamor greva jutri. Jutri ne bo vetra. Ni pa niti približno tako mirno, kot je bilo včerajšnje. No, roko na srce, tudi rolajoče ni. Popoldan se v kokpitu spravim k finomehanskim opravilom in to lahko počnem brez kakršnih koli težav. Igre brez meja s paralizirano nasprotnikovo ekipo. Razstavil (in s pomočjo help deska iz Saudi Arabije tudi očistil) in nazaj sestavljal sem motor prejšnjega sidrnega vinča. Ja, sedaj, ko imam drugega, si to upam, ker je to po novem le rezervni del.

Čeprav je za danes napovedan najhladnejši dan v letošnjem poletju in po napovedih tudi do konca septembra ne bo več hladneje, se je zrak le ogrel na temperaturo morja (beri: 26 stopinj) in plavanje v kristalno čisti vodi se kar prileže. Opazujem obalo. Plaža in kafič na plaži. Četudi je dingi v morju, se mi ne da na pivo. Avrio.



opoldne sidrana v zalivu Peranis - edina, cel dan sama samcata v zalivu



brez cerkvice tudi tukaj ne gre; upam, da jutri ne bodo zvonili tako kot so danes zjutraj



od daleč tuhtava a je ali ni tole oštarija...pa se nama ne ljubi zapeljati na obalo, da preveriva ...



naselje je očitno bolj vikendaško



na tem koncu je veliko majhnih lučic, za majhne čolničke-kar nekaj jih je danes lovilo; pod vodo je bilo videti cele jate rib, celo del hobotnice sem videla, no pa tudi človeške smeti (konzerve piv, gume ...), navkljub vsej svinjariji so se očitno ribe pr



ko pogledaš pa na drugo stran kontejnerce sidrane nič lep pogled ... ampak morje je bilo pa čisto, torej ga le ne onesnažujejo toliko, da bi bilo čokoladne barve :(

23. september 2019, ponedelj

Peranis, Salamis - Alimos, Atika

Zgodaj vstaneva, da bova čim prej v marini in začela s popravili. Ob pol desetih sva pred marino in ob desetih sva privezana. Pol ure sva iskala privez. Navodila po VHF so bila, da naj se priveževa na ponton na levi od recepcije. Jasno, kje je recepcija, niso povedali. In kaj je to levo, tudi ne. Na koncu se izkaže, da je to levo od tam, kjer oni sedijo in gledajo na marino. Za naju je bilo naravnost, hic! Itak pa druge usluge ne nudijo. Da bi kdo pokazal privez ali celo potegnil mooring iz vode? Nak, to ni v ceni. No, sva si vsaj ogledala marino, ki ima takrat, ko je polno prebukurana, privezanih dva tisoč bark, velik del jih je raftanih. Celo sva preplula, ker danes ni bilo čarteristov in je bilo mirno, se je to dalo. Ko popoldan le pripluje ena čarterska barka v marino in se parkira poleg naju, se najprej zaletijo v naše sidro s starboard strani (ne reče se on-d-rajt, dragi moji marinski uslužbenci) in ker jim tukaj pristajanje ne gre od rok, poskusijo še z druge strani (port, ne on-d-left!). In se pri tem, jasno, zaletijo v Malo še enkrat. Edina pozitivna stvar te marine je dolžina Male. Če bi bila le 4 cm daljša, bi plačali 20% več.

Sledi akcija. Fantje iz Meltemi yachtinga so takoj prišli, sneli wang, ga odnesli v delavnico, čez dobro uro prinesli nazaj in zmontirali na boom. Profesionalno. Cena ni majhna, a za tako storitev plačati 50 evrov se mi zdi pošteno. Malin wang je spet kot nov.

Ker smo v Atenah, kjer je čendlerij kot solate, se spravim v nakup farbe za podvozje. Na zalogo. Računam, da bo tukaj ceneje in enostavneje dobiti zadevo, kot kje kasneje. In je. Na zalogi je vse. Samo, ko preverim cene, stane Sea Jet 30% več, kot v Izoli in Propspeed celih 55% več, kot v Portorožu (in 250% več, kot na netu!). Pa se za prvo da zmeniti za razumen popust, da pridemo na primerljivo ceno slovenski, za drugo (ki ga atenska čendlerija itak kupuje in uvaža iz Portoroža) pa ne. Torej moram Propspeed dobiti po pošti, kar ne bi smel biti nek večji problem, paketek je majhen in lahek. Za teh 200 evrov razlike bva lahko večkrat dobro večerjala!

Tudi Lewmarova okna in njihove sestavne dele imajo na zalogi. Tudi takega, kjer se je meni odlepila ročka za zapiranje. Ampak. Za najmanjši pleksi, kot rezervni del, hočejo imeti 310 evrov (celo okno lahko kupim preko neta za 300 funtov). Nekako to ne bo šlo, jim razložim in ko sem že v odhajanju, se le spomnijo, da imajo tudi vijak in matico, namenjeno takim popravilom. To bo pa šlo, se strinjam. Cena je 3 evre.

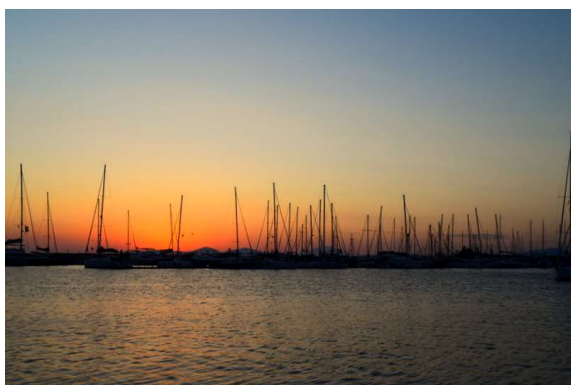
In tako minevajo brezdelni rajski dnevi v prijetnem sončnem vremenu s temperaturami, ki med dnevom in nočjo nihajo okoli temperature morja za tri stopinje. Morje ima 26 stopinj...



pa smo parkirani v mega veliki marini, kjer se vidi, da so predvsem čarteristi, saj je bilo ogromno praznega prostora



cel dan sonce in lepo se je tudi poslovil; ker imava elektriko in vodo po razumni ceni se je danes pralo in sušilo na soncu; tako ogromna marina, pa nima niti ene pralnice, kaj šele kaj drugega...



... kar nekaj časa je še nebo žarelo :) ... trikrat sem nalagala na server te tri fotografije na dnevniku in ni šlo skozi=to pa je marinski internet; bo spet treba kuriti našega :(kalinihta !

24. september 2019, torek

Alimos, Atika

Dan se začne s telefonskimi klici in mesendžiranjem. Voščila za rojstni dan vpadajo en preko drugega. Vsem razlagam, kako lep sončen dan imamo. To govorim iz prakse, tako je tu vedno, ni mi potrebno preverjati. Ampak. Ko ob desetih dopoldan le pogledam iz podpalubja, je oblačno. Nekaj novega. Darilo vremenskih božanstev za največjega mojih praznikov? Morda. Vendar to še ni vse. Ko se kmalu potem odpravim v nabavo treh najpomembnejših energentov na Mali (razvrščeni po pomembnosti so to oglje, plin in diesel), pade kapljica. In nato kmalu še ena. Strumno hodim in kapljic je vse več. Nek domačin, ki ga pobaram, kje bi lahko kupil oglje, mi lepo razloži in-det-supermarket-ou-ver-der-bat-ic-rejnin. Ko mu odgovorim, da se mi ne zdi tako hudo, je takoj strumen z vprašanjem ar-ju-from-inglend? Hja...

Kakorkoli, po uri sprehajanja od trgovine do trgovine je to že pravi novemberski miren dež. Tak, ki te po pol ure zmoči do kože. Pa to sploh ni tako hudo. Huje je, da sem v (drsečih) japankah in da imajo Atenčani pločnike iz (drsečih) ploščic ter da ni deževalo že nekaj mesecev. Prah, olje in ostanki smoga, na katere pade malo vode, poskrbijo za (drsečo) zabavo. Komaj, ampak res komaj, se priplazim (ja priplazim) na barko. Nog med hojo sploh ne upam dvigniti in hodim tako, da počasi drsam po podlagi. Kot bi hodil po ledu. Kolikor mi promet dopušča hodim po vozišču. Tam je asfalt, ki precej manj drsi. Neprimerno bolj varno je hoditi med avtomobili z grškimi mačo dirkači, kot po pločniku. Le sreči in boginji sprehajalcev (katera koli se že vidi v tej vlogi) se imam zahvaliti, da sem še živ. Samo predstavljam si lahko, kaj bi si ljudje mislili o vzroku moje smrti, če bi na epitafu prebrali 24.09.1960 - 24.09.2019. Najbrž to, kar si vsi mislimo o Shakespearu.

Energentov ne dobim. Diesel bi lahko, pa ga nočem po marinski ceni. Ga bom že kje drugje natočil. Razlika med ceno na črpalki ob cesti in ceno na pomolu, sto metrov stran je pri moji količini okoli sto evrov. Z onimi dvestotimi od včeraj, ga bomo lahko fino žurali. Tudi plina v tej mega marini in njeni daljni okolici (daljni za pešca) ni za dobiti. O oglju pa sploh niti duha, niti sluha. Vse to torej ostaja na to-do listi. Morda pa odjadra po Propspeed v Slovenijo, po plin v Italijo, po vino v Španijo, po diesel v Gibraltar in po oglje v Namibijo, hmmm...

Za danes načrtovano dopoldansko pranje palube je predstavljeno na popoldanske ure. Upanje, da bo dež vsaj malo spral sol je neskončno. In upravičeno. Kako modra je bila včerajšnja odločitev, da to delo opravim danes. Ja, že od nekdaj so mi modri ljudje razlagali, da naj nikakor ne storim danes tistega, kar lahko prestavim na jutri. Kako prav so imeli!

Ob sedmih zvečer se z Vesno dobiva z Barbaro in Uranijo in složno odkorakamo v lokalno birtijo. Tako, up market. Moderno. Rojstni dan proslavljamo. Mojega. Hja, a sem svetovljan ali ne? Jaz svoj zadnji rojstni dan s petko na čelu vedno proslavljam v mestih kot so London, Paris, New York, Tokio... Ali pa vsaj Atene. Naj se vidi, da nisem nek zahojen provincionalec, ki zahaja le v Zgornji Kašelj!



ptičev na žicah kot v Hitchcocovem filmu



po vsakem dežju vedno posije sonce....no, tudi danes je



kapitan danes praznuje zadnjo petko izključno v ženski družbi



....k rojstnemu dnevu spadajo tudi baloni, kajne ? malo heca ...



ker je bila lokalna oštarija zaprta, smo šli v prvo zraven, ta je bila bolj španske variante in sem jedla pato negro (tako dobrega mesa res dolgo že nisem jedla), priloga pa pire iz sladkega krompirja (ki ga imam rada)-res odlično! vredno vsakega eura



torta je bila odlična, smo kar celo pojedli, kaj se bomo fine delali :)

25. september 2019, sreda

Alimos - Thorikos, Atika

Budilka naju zbudi ob sedmih, izplujeva ob osmih. V vmesnem času postoriva vse potrebno za varno izplutje. Spijeva kavico. Med plovbo se pozanimava za ceno diesla v Glifadi (nimajo črpalke) in Olympic marini (jo imajo, ampak je diesel po marinski ceni). Kupovala bova drugje. Diesla imava še za vsaj 350 milj motoriranja. Nekateri s tako količino preplujejo pet tisoč milj, jaz pa nekaj kompliciram. Halo?! Bova že natočila nekje, kjer bo to enostavno in poceni. Če ne letos, pa drugo leto.

In tako lepo počasi metuljkava v 2 bf s hitrostjo treh vozlov. Ko se veter dvigne na 3 bf, divjava že celih pet vozlov. Vau! In ko po slabih tridesetih miljah pade na 1 bf, kar poletiva. Pet in pol vozlov. Na motor. Panika, plan B. V prvi primeren zaliv zavijeva, vrževa sidro, spočijeva živce in ušesa. Tukaj počakava veter. Menda pride jutri. Avrio. In jutri naj bi bil južni veter, torej greva na sever. Pojutrišnjem pa severni veter in takrat se bova po planu A spustila proti jugu. Če bo plan A še v veljavi...

Današnjega dne potem, ko sva sidrana, še ni konec in pozno popoldanske ure posvetiva delu. Vesna je delala že med potjo, jaz pa stvari, kjer potrebujem daljšo koncentracijo, med plovbo ob obali ne morem početi. Prduljice glisirajo sem in tja in nisem miren, če ne gledam naokoli. Seveda bi lahko delal, če bi Vesna gledala naokoli. Ampak. Je pa že lepše, da jaz stražim in ona dela...



danes je okolica malce grda, je bil pa zato sončni zato zelo dolgo lep rdečkast



seveda tudi na takem koncu ne manjka cerkvice, ki je seveda razsvetljena ponoči



pa tudi par stanovanjskih hiš je v tem zalivu



nov način na Mali vezanja bokobranov; bomo videli kako se bo to obneslo v valovih

26. september 2019, četrtek

Thorikos, Atika - Boufalo, Evia

Ko se ob desetih dopoldan naredi nekaj termičnega vetra, dvigne sidro. Na začetku ga je še premalo, potem pa lepo jadrava. Dokler ne crkne. In dokler se ne pojavi ponovno. Cele 4 bf ga imava, polkrma, Mala kar poleti. Uživam. Ampak. Potrebno je zaplavati. Morje je toplo, vreme je lepo, otoki Petalios so ob poti in okoli njih (in vmes) je vabljivo peščeno dno v morju. Otoki so privatni in po poročanju Lare eden tudi v lasti lastnikov Coca cole. Če je drugi od McDonaldsa, se mi bodo še zamerili! Ne glede na to, da so lepi. Ampak. Po grški zakonodaji je vse kar je nižje od high water mark, javno dobro, ki se ga ne da prodati in ne kupiti. Zato je sidranje vedno zastoj.

Vesna gre pod vodo in se ne more nagledati hobotnic, rib in koral. Morje je kristalno čisto in vidljivost je fenomenalna. Ej, ko bi imela fotič... Jaz se okopam na hitro (kot po navadi) in potem spravim za mašino. Ura in pol je mimo, kot bi mignil. Še mimoplov okoli drugih otočkov tega arhipelaga (hmmm...) in nadaljujeva z vetrom proti severu. Naprej, naprej, dokler je še vetra kej...

Otočkov ob poti je še nekaj in pri večini je možno sidranje. In ni gužve! Jah, tole je izven Milky waya. In izven Milky Waya je vedno lepo. Saj, narava je tudi ob Milky wayu lepa, a kaj ko je onesnažena s plastiko.

Za noč se sidrava v prijetnem in varnem zalivčku z imenom Boufalo, ki leži za otočkom z enakim imenom. Simpl. Nekaj minut po sončnem zahodu se Malino sidro zakoplje v peščeno dno. Današnji veter sva izkoristila do zadnje minute. Jutri se za nekaj dni vrne meltemi in ta bo vlekel dan in noč. Iz severa. Vendar konec septembra ni več tako močan in mislim, da bo podobno, kot bi bila v področju pasatnih vetrov.

Na obali je nekaj tavernic. Ampak. Nocoj ne greva tja. Morda jutri zjutraj (morda dobiva celo svež kruh?). Danes je za večerjo meso v jurčkovi omaki. Toliko zgodbic o jurčkih sva slišala od prijateljev, da si jih morava tudi sama privoščiti. Na obali jih nimajo...



eden od otočkov pri Eviji



že od daleč se je streha cerkve tako svetila, kot bi bila spolirana



pri tem otoku sva bila sidrana, eni so se vozili z golf vozički naokoli



že od daleč videti nasade trt lepo videti obdelano zemljo



snorkljala tukaj: ena večja hobotnica, ki se je hitro skrila pred menoj; anemone, oranžne trde korale in kar nekaj različnih vrst rib ... spet žalostna, ker nimam fotiča :(



na zasebnem otoku ni bilo videti žive duše



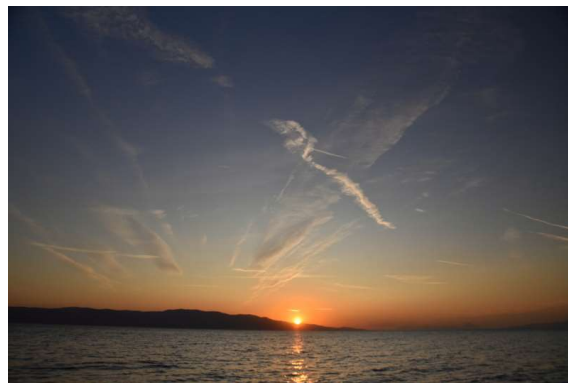
cerkvica otočka Xero - če sem si prav zapomnila



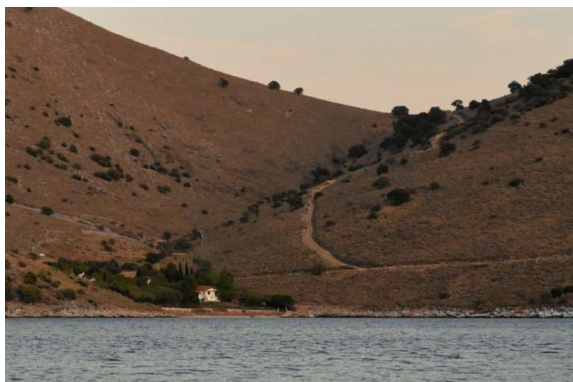
zaprt zaliv med otočki Petaliosa je privabil več jadrnic



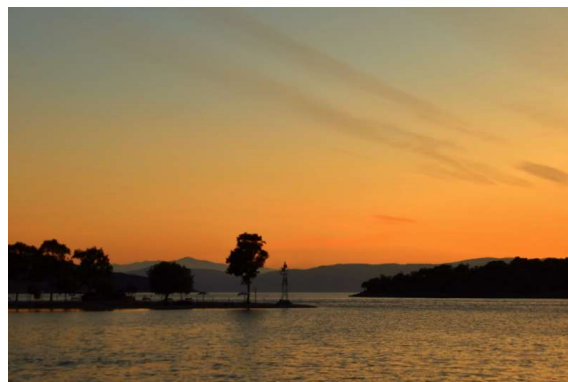
v celem dnevu sva samo eno uro motorirala-treba šparati nafto :)



panika, sonce se je začelo hitro spuščati dol, midva pa še na morju-ne marava se sidrati v temi-dnevi so vedno krajši; ta posnetek narejen ob 19,10 uri



osamljena hiška med hriboma



medtem, ko sidro spuščam v morje in gledam dol nič ne vidim, pogledam kvišku in vidim ta večerni kič tega Boufalo zaliva

27. september 2019, petek

Boufalo - Animborious, Evia

Po zajtrku se odpraviva na obalo. Prijetna vasica z dvema tavernama in nič drugega. In še od teh dveh tavern je odprta samo ena. Trgovine ni. Vendar, ni panike. Mimo se pripelje zelenjavar s kombijem in prodaja sadje in zelenjavo. Za njim pribremza okoli ovinka še pek. Vse, kar potrebujeva sva dobila, medtem, ko sva sedela, pila frappe in surfala po netu. V taverni sva opoldne edina gosta. Jasno, saj je še kalimera-ora in vsi pošteni Grki še počivajo. Mize in stoli so leseni, razlupani. V ozadju grška muzika. Hej, spomini kar privrejo na plan! Ja, tako izgleda Grčija, kot se je spomnim od nekdaj. Nobenega wannabe turizma, nič afnarije, ki ne paše v ta svet. Na moderne stole se lahko usedem tudi v Dolenjskih toplicah, ni mi treba hoditi tako daleč. In tam bom poslušal ameriški pop. In pil Heineken. Ali pa Coca Colo, če bi si zjutraj raje zaželel blajfraj pijačo.

Boufalo je lučica, polna ribiških čolničkov ob s peščnim jezikom zaščitenim sidrišču za nekaj jadrnic. Tako nama je bil všeč, da bi tukaj kar ostala. Ampak. Midva sva cigana po duši in morava naprej. Vendar kam? Vetra še ni, odločiva se za motoriranje proti severu, bova kasneje plula proti jugu, ko bo veter.

Karavos je vasica, ki ima nekaj tavern, trgovino in pekarno. Priveževa se lahko bočno na pomol z elektriko in vodo ali pa sidrava za valobranom. To je kot nalašč za naju. Ima pa Karavos pol milje stran tudi tovarno cementa. To pa ni več za naju. In ko sva vplula se je dvignil veter, ki bi Malo potiskal na pomol. Tudi to ni ravno za naju. Premišljujeva, delava kroge po luki in se odločiva. Dvigneva jadra in izplujeva proti jugu.

Z vetrom, torej. Nekaj časa. Potem vetra ni več. In po milji ali dveh je spet. Sedaj je skoraj v nos. A-ja-ja-jaaaah! Meltemi v kanalu med Evio in celino pač tunelira drugače, kot na odprtem morju. Orcava in komaj jo zvoživa pred čermi, kjer naj bi obrnila proti vasici, ki sva jo včeraj izpustila. Dve milji točno v 5 bf vetra? Nak, nič nisva tam pozabila, raje greva z vetrom proti Nea Styriji.

Ampak. To je spet še en site seeing iz barke. Sidrati pred celo vrsto hotelov na obali nama ne diši. Če bi si želela kaj takega, bi šla v Španijo. Malo stran, pri ribiški luki, pa je pregloboko za moj okus. Saj, verjetno bi se dalo, (pre)blizu obale in v upanju, da se meltemi preko noči lepo obnaša. Da se torej ne obrne in Male ne pošlje parkirat v mivko. Pa še strmo dno je. Ne, hvala. Itak pa v Nea Styrijo ne namerava na večerjo. Kaj drugega pa tudi v tem turističnem mestu duhov

nimava za početi.

Nekaj milj dalje z vetrom je še ena vasica z nekaj zalivi, kjer se bo dalo jutri zjutraj tudi zaplavati. Vsi so prazni, sama bova. Eden po novem ni več čisto osamljen. In na Mali bodo nocoj za večerjo raki...



peščeni jezik v zalivu Boufala



malo večja kapelica-zanimivo pri njej mi je iz listja narejeno držalo za zvonec



en katamaran in tri jadrnice smo prespale to noč v tem zalivu; ribiške barje ne štejejo zraven



mirno morje, pogled na izhod iz zaliva



oštarija bolj za jadrance, piše, da imajo tudi pralni stroj...a žal ni bilo videti žive duše, da bi povprašala o tem; prezgodaj :)



glavna ulica vasice Porto Boufalo



...hja v tej oštariji pečejo pa kar vse na premog :) ... prevodi so včasih res hecni



v tejle sva pa dolgo frape pila in wifi izkoristila, vmes pa iz kombijev nakupila zelenjavo, sadje in kruh



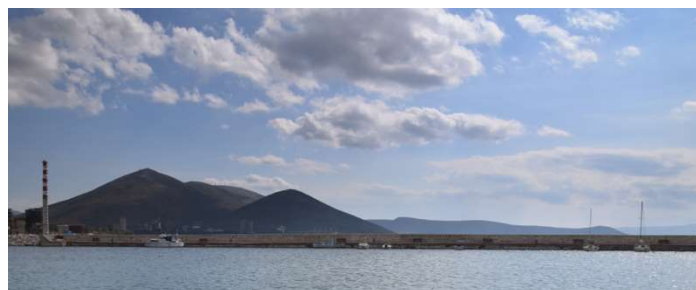
še zadnji pogled na zaliv Boufalo...res prijeten zaliv v vseh pogledih



ribiča prva in druga faza.... nekaj pa sta le ujela



vasica Karavos me ni prepričala, da bi se ustavila vsaj na kavi...



prostora na pomolu Karavosa je bilo dovolj, le veter bi naju tiščal v pomol ... avrio ..gremo dalje...

28. september 2019, sobota

Animborious - Marmari, Evia

Odlično sva spala. Dobro sidrana v ravno prav vetra, da je prijetno sveže. Zjutraj celo tako, da se cel pokrijem z rjuho. Ni kaj, jesen je tu in počasi ne bo več primerno, da bi spal gol in nepokrit.

Ravno pospravim tuš v kokpitu, ko pribremza motornjak. Na kopanje so prišli. Ej, kako smo si kompatibilni. Eni notri, drugi ven. Takoj, torej, ven sidro in ven jadro. In z vetrom novim zmagam nasproti. Prva je že v Marmari, deset milj naprej. Na kavico, po svež kruh in potem dalje, ko imava pa vendar dober veter. Ampak. Plani so... no, ve se, zakaj so.

Priveževa se bočno zelo na komot med ribiči. Sicer sem prebral na Navionicsu, da se da vezat tudi na rivi, pa ni bilo potrebe. Še dve barki prideta kasneje in obe se vezeta s krmo na čelo pomola. Hja, če ne veš, kje vse se da (in ker ni logično, da je pod čolnički skoraj 3 m globine), pač ne rineš v nesrečo. Ampak, zdaj vem. Rivo so (ve se, s čigavim denarjem) razširili in globine so primerne tudi za nas. Razširili so jo proti morju. Bitve, ki so bile na starem pomolu, so pustili. Stari pomol je sedaj sredi kopnega. Načeloma s tem ni kaj hudo narobe, le ostanke priveznih vrvi, ki so na bitvah

ostali od ribičev, bi vseeno lahko počistili.

Marmari je zaspano mesto. Nekaj trgovin in nekaj lokalov. In velik hotel sredi mesta. Polovica lokalov je odprtih in polovica jih je že v zimskem spanju. Tujca sva praktično midva edina. Sprehod po mestu naju privede tudi do bencinske črpalke. Gorivo pripeljejo do barke. Dražje je, kot je bilo najcenejše do sedaj (v Porto Heli pred nekaj meseci), a vseeno precej ceneje, kot v marini v Atenah. Razlika je taka, da toliko nisva plačala v oštariji za večerjo in za pijačko v dveh kafičih skupaj. Še enkrat lahko ponoviva. Pa še ta grški sistem je res super, ker ti gorivo pripeljejo tja, kjer si in ti ni treba pristati na črpalki. Tako, najmanj pomemben energent sva dobila, še dva potrebujeva. Plin so sicer tudi imeli, pa nama jeklenka ni bila všeč. Čeprav je enaka kot campinggaz, na njej piše nekaj v grščini in se bojim, da je ne bova mogla menjati druge. Bova že kje dobila pravo. Za brikete iz lesnega oglja pa me je začelo že resno skrbeti...

Zadnji kafič sva zapustila ob mraku. Kar nekaj časa sva tam bivakirala. Tako hitrega interneta ne pomnim. Na koncu sva bila midva in nekaj deset domačinov. Oni so gledali fuzbal.



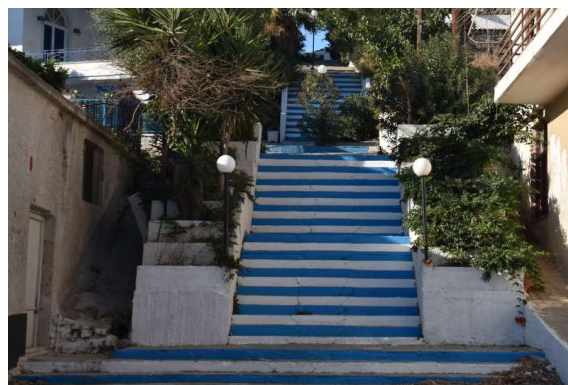
...no midva sva rajši danes ponoči prespala v zalivu s kozami in psi



pastirska hiša in staje na obali ... je bilo videti celo pastirja zjutraj, v oranžni mikici



no, pa sva priplula v vasico Marmari ...cerkev letos na frišno pobarvana



...verjetno hitreje prešteješ koliko stopnic je, če je tako pobarvano?



doštukan pomol in pozabili odstraniti bitvo; moraš kar pod noge gledati, da ne porineš vmes noge



plaža in veliko visokih stavb = večina verjetno v turistične namene?



ali je možakar prevelik za ta čoln ali pa je čoln premajhen za tega možakarja?



dva trajekta sta bila v luki, ko sva priplula; sedaj zelo redko vozita



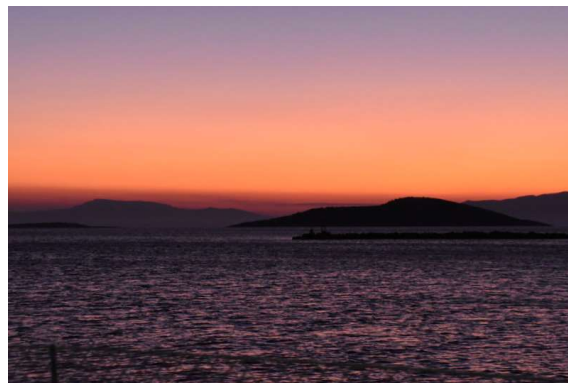
pozno popoldne je bil ravno pravšnji veter za kajtanje in jadranje seveda (z refuli)



...ker sva dobila tako fajn privez, se nama ni nič premikalo dalje... avrio ...



..ko sva zapustila mizo v drugi vrsti so se vsi za nama premaknili in sedli za najino mizo...ni kaj, očitno pomembna nogometna tekma :), midva pa zasedava v oštariji najboljše



sedeže

slovo dneva je bil spet kičast...

29. september 2019, nedelja

Marmari, Evia - Finikas, Siros

Zvečer se pripravim na najhujše. Iz predala v sprednji kabini roma deka na mojo posteljo. Jasno, da je potem nisem potreboval. Celo noč sem spal odkrit, še rjuha je bila preveč. Pijača in hrana zvečer pač naredita svoje. Tudi ribiči na pomolu so veselo vztrajali celo noč v lahkih oblačilih. Klepetali so kot za stavo. Tik ob Mali. To, da so lovili ob mraku, to razumem. Ponoči (in to celo noč!) pa že malo manj. Še najmanj pa to, da so imeli ob sebi mizico, na mizici pa kekse in sok. Sok?!

Vstanem še pred zoro (itak mi ti športni ribiči ne dajo spati) in kar takoj (no, po pol ure) izplujeva. Primerna uniforma pred sončnim vzhodom so kratke hlače in majica. Tudi urnebes, ki so nam ga na tem koncu obljubljali meteorologi za naslednji vikend, je prestavljen v medlo prihodnost. V naslednjih desetih dneh je napoved akumulacije dežja za Egejsko morje 0,00 mm. Indijansko poletje v vsej svoji lepoti.

Vetra je malo. Motorirava in jadrava in motorirava in jadrava in ... No, tudi motorsailava. In ob enajstih dopoldan končno jadrava. Nekaj časa. Veter ni trajal časovno dolgo, je pa zato trajal krajevno dolgo (saj to je itak vse eno in isto, je rekel modri mož, Enkanem po imenu). Ko je vleklo sva potovala s sedmimi, osmimi vozli. Ko ni vleklo, pa s štirimi, petimi...

Cilj Finikas na Siroso sva uresničila. Res da, na malo čuden način, a vseeno uspešno. Takole je bilo. Vetra je nekaj milj pred ciljem zmanjkalo in pospravil sem genovo. Glavno jadro je ostalo, mogoče se veter le še pojavi. Zadnje pol milje ga je res nekaj bilo in Mala je zelo hitro motorirala. Očitno se je trup pri večji hitrosti, ki je trajala nekaj ur, dodobra očistil. Fino. Le to je čudno, da nekaj časa plujeva hitreje, kot bi glede na obrate motorja smela in nekaj časa ne. Jasno, okoli vsakega rta je tok. Tudi tukaj ga imava. Očitno.

Privezov je nekaj še prostih, bi pa morala dati dingija v vodo in potem privez sidro-krma. Ne ljubi se nama to početi in počasi se odpeljeva mimo pomola. Na sidrišče. To, zakaj so naju vsi gledali kot eksperta, ki se znata parkirati tako, da vržeta sidro in potem odjadrata ritensko na pomol (in spotoma spustita dingija in pasarelo), mi takrat še ni bilo jasno.

Sidranje je bilo sicer rutinsko, je pa barko precej zanašalo v zelo malo vetra. Čudno mi je bilo, a verjetno že mora tako biti. Spustiva sidro na predvideno mesto, ga zategneva na bitvo in ko se odpravim, da ga fiksiram za preko noči na obe bitvi, mi nekaj zašumi nad glavo. Jadro. A-ja-ja-jaaaaah! Glavno jadro sva pozabila pospraviti.

Ampak, nisva midva kriva. Za vse so krivi Nemci, kot vedo strumno povedati Grki. Nemci so jim namreč naložili, da morajo vrniti kredite, Balkancem. Nezaslišano! Saj se vendar ve, da se kreditov ne vrača. Nezaslišano je tudi, da nama jo je zagodel Nemec. Alzheimer po imenu. Res, za vse so krivi Nemci, dežurni krivci.

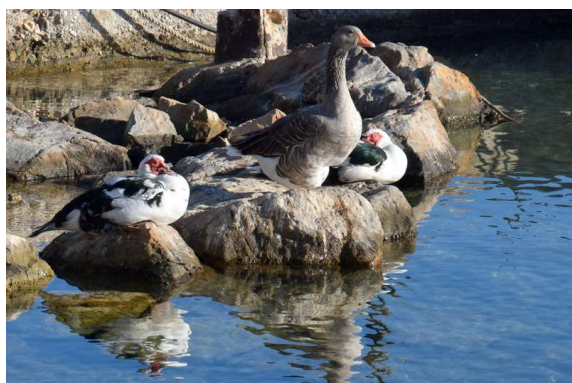
Z dingijem na obalo, malo naokoli in potem na večerjo. Polovica lokalov je že zaprtih. V preostali polovici pa turistična ponudba. Enaka, kot kjer koli drugje v Grčiji. Na srečo je v posezoni vsaj hrana dobra in porcije obilne.



ob petih popoldne je bilo še kar nekaj privezov prostih



na sidrišču se nas je kar nekaj nabralo do noči



goske, purani, račke imajo svoj mini bazen v morju ... le kje jajca znesejo?



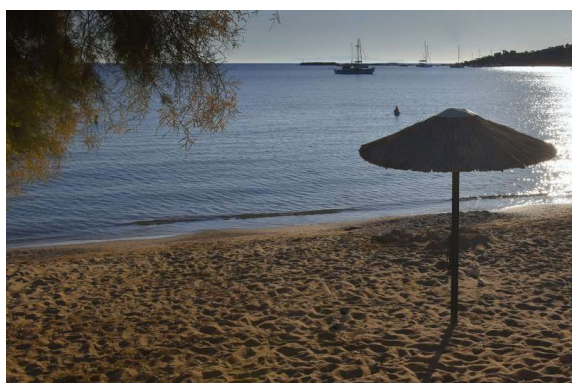
novodobni spomenik in srečni otroci pri igri



tole je pa krneki ena mini oštarijca z deskami zbita; cene ima pa tudi taprave...le obiskovalcev ni



sonce se je počasi začelo poslavljati a to kopalce ni motilo



večina plaže je mivka



rožmarin cveti ...

30. september 2019, ponedelj

Finikas - Ermoupolis, Siros

Lepo sva spala. Saj drugače v tem mirnem vremenu tudi ne more biti. Ponoči sva sicer poslušala pristajanje in izplutje dveh vojaških ladij v bližnji vojaški bazi Posidonia, pa ni bilo moteče. V čudovitem jutru se prileže skok v vodo, ki pa je tukaj hladnejša, kot sva je bila vajena. Satelitska termična slika pove, da ima morje na tem mestu le 23 stopinj. Za primerjavo: Rodos jih ima 27 in Ciper 28.

Odjadrava in odmotorirava v Ermoupolis v upanju, da bova dobila oglje. Bočno se priveževa v marini, ki ne obratuje. No, obratuje že, le računajo nič. Ko kasneje pobarava harbor mastra na rivi, nama pove, da je sicer treba plačati, samo on nima časa kasirati, zato je zastoj. Zanimiva logika.

Vesna gre naprej. Urejat papirologijo (dekpa) na kapitanerijo. Enkrat na leto je potrebno požigosati papirje in imamo pravico pluti po Grčiji naslednje leto. Tokrat je to že tretjič. Oktobra 2022 bo pa spet treba plačati petdeset evrov, če bova še hotela ostati tukaj naslednjih pet let.

Jaz nekaj delam in potem se ji pridružim. Ampak. To sploh ni tako blizu. Slabe 3 km v vsako smer. Ermoupolis z enajst tisoč prebivalci je večji, kot ostala mesta na tem koncu Egeja in tako tudi razdalje niso tako majhne, kot sem pričakoval. No, velikokrat sem že bil tukaj, a vedno parkiran na rivo in potem je vse blizu. Vendar. Tam imaš brezplačno rolanje, ki ga povzročajo feriji, in, kar je hujše, vsi sprehajalci ti gledajo v krožnik, ko ješ. In za ta luksuz je potrebno plačati.

Kakorkoli v ponedeljek popoldan so trgovine zaprte. Kot nekoč v Trstu. Tega iz Grčije nisva navajena. Nisva kupila plina in nisva kupila oglja. Počasi me grabi panika. Če ga tukaj nimajo, le kje ga bova dobila? Bo treba ponj na Kreto? Le kako bova preživela do takrat? Samo še dve vreči ga imava. Kakorkoli, zanimacija za avrio. Če prosim strička gugla za prevod slovenske besede "jutri" v grščino je to "avrio". Če hočem prevod besede "pojutrišnjem" je spet "avrio". Popolnoma enako se zgodi, če želim prevod v španščino, le da je tam magična beseda "manana" namesto "avrio". Logično.



pogled na glavno mesto otoka Syros - Ermoupolis



...in, ko takole gledamo 3Nm mesto pred seboj, se obrne števec na Mali ... 70.000 Nm je prevozila odkar je na svet prišla pa midva z njo :) = kapitan je pozabil danes to omeniti v dnevniku



3km sem pešala do port police kjer sem podaljšala dekpo; potem sem naredila pa še nekaj fotografij kar iz njihove pisarne, ki je v 1.nadstropju (še stopnice so bile za finish sprehoda)



na levem hribu je katoliška cerkev, na desnem pa ortodoksna



vse ulice s trgovinami so bile prazne.... potem pa le zvem, da so ob ponedeljkih popoldne zaprte



na Siroso se čuti italijanski vpliv na arhitekturi, katoliška cerkev in ponedeljkov delovni čas trgovin ...



trg Miaouli kjer je mestna hiša, kulturni center in mestna knjižnica....



...ploščad pa otroci uporabljajo tudi za lovljenje, rolkanje, kolesarjenje ...



kar nekaj stavb je lepo narejenih, a žal propadajo in postajajo le dom za ptiče



...no ortodoksnih cerkva je več v mestu



... počasi vse propada..



zvečer se je luka kar napolnila s čarter plovili; za našo Malo bi morali plačati 25€